

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ఎనిపిదవ అధ్యాయము

మానవ జన్మ ప్రాముఖ్యం

ఈ అధ్యాత విశ్వమందు భగవంతుడు కోట్ల కొలది జీవులను సృష్టించి యున్నాడు. దేవతలు, వీరులు, జంతువులు, పురుగులు మనుషులు మొదలగు వానిని సృష్టించెను. స్వగ్రము నరకము, భూమి మహాసముద్రము, ఆకాశమునందు నివసించు జీవకోటి యంతయు సృష్టించెను. వీరిలో నెవరి పుణ్యమెక్కువగునో వారు స్వగ్రమునకు పోయి వారి పుణ్య ఫలము ననుభవించిన పిమ్మట త్రోసి వేయబడును. ఎవరి పొప మెక్కువగునో వారు నరకమునకు పోదురు. అచ్చట వారు పొపములకు తగినట్టు బాధలను పొందెదరు. పొపపుణ్యములు సమానమగునప్పుడు భూమి గైపై మానవులుగా జన్మించి మోక్షసాధనకై యవకాశము గాంచెదరు. వారి పొపపుణ్యములు నిష్కామించునప్పుడు వారికి మోక్షము కలుగును. వేయేల? మోక్షముగాని, పుట్టుకగాని వారువారు చేసికొనిన కర్మాగై ఆధారపడి యుండును.

మానవ శరీరము ప్రత్యేక విలువ జీవకోటి యంతటికి ఆహారము, నిద్ర, భయము, సంభోగము సామాన్యము, మానవునికి గాక యింకోక శక్తి కలదు. అదియే జ్ఞానము. దీని సహాయముననే మానవుడు భగవత్ సాక్షాత్కారము పొందగలడు. ఇంకో జన్మ యుండును. దీని కవకాశము లేదు. చూచెదరు. వారు కూడా భూమిపై మానవ జన్మ యెత్తి మోక్షమును సాధించవలెనని కోరెదరు.

కొంతమంది మానవ జన్మ చాలా నీచ్చైనదనియు; చీము, రక్తము, మురికితో నిండి యుండుననియు; తుదకు శిథిలమయి రోగమునకు మరణమునకు కారణమగునందురు. కొంతవరకది కూడా నిజమే. ఇన్ని లోటులున్నప్పటికీ మానవునకు జ్ఞానమును సంపాదించు శక్తి కలదు. మానవ శరీరమును బట్టియే జన్మ యశాశ్వతమని గ్రహించుచున్నాడు. ఈ ప్రపంచ మంతయు మిథ్య యని, విరక్తి పొందును ఇంద్రియ సుఖములు అనునిత్యములు, అశాశ్వతములని గ్రహించి నిత్యానిత్యములకు భేదము కనుగొని, అనిత్యమును విసర్జించి తుదకు మోక్షమునకై మానవుడు సాధించును. శరీరము అవకాశమును పోగొట్టుకొనెదము. శరీరమును ముద్దుగా పెంచి విషయ సుఖములకు మరిగినచో నరకమునకు పోయెదము. మనము నడుపవలసిన త్రోవయేదన; వరీరము నశ్రద్ధ చేయకూడదు. దానిని ప్రేమించకూడదు. కావలసి నంత జాగ్రత్త మాత్రమే తీసికొనవలెను. గుర్రమును ఎంత జాగ్రత్తతో చూచుకొనునో యంత జాగ్రత్త మాత్రమే తీసికొనవలెను. ఈ శరీరమును మోక్షము సంపాదించుటకు గాని లేక ఆత్మ సాక్షాత్కారము కొరకు గాని వినియోగించవలెను. ఇదియే జీవుని పరమావధియై యుండవలెను.

భగవంతుడనేక జీవులను సృష్టించినప్పటికి అతనికి సంతుష్టి కలుగలేదట., ఎందుకనగా భగవంతుని శక్తిని అవి గ్రహించలేపోయినవి. అందుచేత ప్రత్యేకముగా మానవుని సృష్టించెను. వానికి జ్ఞానమనే ప్రత్యేక శక్తినిచ్చేను. మానవుడు భగవంతుని లీలలను, అధ్యాత కార్యములను బుద్ధిని మెచ్చు కొనునప్పుడు భగవంతుని మిక్కిలి

సంతుష్టి జెంది యానందించెను. అందుచే మానవజన్మ లభించుట గోప్య యదృష్టము. బ్రాహ్మణ జన్మ పొందుట అంతకంటే మేలయినది. అన్నింటికి కంటే గోప్యది సాయిబాబా చరణార విందములైనే సర్వస్య చరణగతి చేయునవకాశము కలుగుట.

మానవుడు యత్నించవలసినది

మానవజన్మ విలువైదనియు తుదకు మరణము తప్పదనియు, గ్రహించి మావవుడెల్లప్పుడు జాగరుకుడై యుండి జీవిత పరమావధిని సంపాదించుటకై యత్నించవలయును. ఏ మాత్రమును అత్యధిగాని ఆలస్యముగాని చేయాదు. త్వరలో దానిని సంపాదించుటకు త్వరపడవలెను. భార్య చనిపోయిన వాడు రెండవ భార్య కౌరకెంత ఆతురపడునో, కోలోయిన యువరాజుకై చక్రవర్తి యొంతగా వెదక యత్నించునో అట్లనే ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందు వరకు రాత్రింబవళ్ళు ఆత్మ యందే నిలుపవలెను. ఈ మాత్రము చేయలేనిచో మనము పశుప్రాయులమగుదుము.

నడుపవలసిన మార్గము

మన ధ్యేయము త్వరలో ఘలించే మార్గమేదన. వెంటనే భగవత్ సాక్షాత్కారము పొందిన సద్గురువు వద్దకేగుట, మత గ్రంథములు చదివినను తెలియునట్టిదనియు నగు ఆత్మ సాక్షాత్కారము సద్గురువుల సహవాసముచే సులభముగా పొందవచ్చును. నక్షత్రములన్నియు కలసి ఇవ్వాలేని వెలుతురు సూర్యాంట్లు ఇవ్వగలుగుచున్నాడో యట్లనే మత పన్యాసములు, మతగ్రంథములు ఇవ్వాలేని జ్ఞానమును సద్గురువు విప్పిచెప్పగలడు. వారి వైఖరి, సంభాషణలెగుప్తముగా మనకు సలహానిచ్చును. క్షమ, నెమ్మది, వైరాగ్యము, దానము, ధర్మము, శరీరమును, మనస్సును స్వాధీనమందుంచుకొనుట, అహంకారము లేకుండుట మొదలగు శుభ లక్షణములను - వారు అనుసరించునప్పుడు వారి పాపన జీవితము నుంచి భక్తులు నేర్చుకుందురు. ఇది భక్తుల మనములకు ప్రబోధము కలుగజేసి పారమార్థికముగా ఉద్దరించును. సాయిబాబా అట్టి యోగి పుంగవుడు; సద్గురువు.

బాబా ఘకీరువలె నటించుచున్నప్పటికిని వారెప్పుడును ఆత్మానుసంధానము నందె నిమగ్నులగుచుందిరి. దైవభక్తిగలవారిని, పవిత్రులనెల్లప్పుడు ప్రేమించు చుండిరి. సుఖములకు ఉప్పాంగువారుకారు. కష్టములవలన క్రుంగిపోవువారు కారు. రాజున్ను, దివాలా తీసిన వాడును బాబాకు సమానమే. తమ దృష్టి మాత్రమున ముష్టి వానిని చక్రవర్తిని చేయగల శక్తి యున్నప్పటికి బాబా ఇంటింటికి భిక్షకు పోయేవారు. వారి భిక్ష యెట్టిదో మాతము.

బాబా భిక్షాంఠము

శిరిడీ జనులు పుణ్యాత్మకులు. వారి ఇట్ల యొదుట బాబా భిక్షకుని వలె నిలిచి “ అక్కా! రొట్టె ముక్క పెట్టు ” అనుచు దానిని అందుకొనుటకు చేయి చాచడివారు. ఒక చేతిలో తంబిరేలు ఊక్కు, ఇంకొక చేతిలో గుడ్డ జోలి పెట్టుకుని పోవువారు. ప్రతిరోజూ కొన్ని యిండ్లకు మాత్రమే పోవువారు. పలుచని పదార్థములు,

పులుసు, మజ్జిగు, కూరలు మొదలగునవి డోక్కులో పోసికొనెడివారు. అన్నము, రోటైలు మొదలగునవి జోలెలో వేయించుకొనెడివారు. బాబాకు రుచి అనునది లేదు. వారు నాలుకను స్వాధీనమందుంచుకొనిరి.

కాన అన్ని పస్తువులను డోక్కులోను, జోలెలోను వేసికొనెడివారు. అన్ని పదార్థములను ఒకేసారి కలిపి తిని సంతుష్టిచెందేవారు. పదార్థముల రుచిని పాటించేవారు కాదు. వారి నాలుకకు రుచి యనునది లేనట్లే కన్నించు చుండెను. బాబా సరిగ్గా 12 గంటల వరకు భిక్ష చేసేవారు. బాబా భిక్షకు కాలపరిమితి లేకుండెను. ఒక్కొక్క దినమందు కొన్ని యిండ్లకు మాత్రమే పోయెడివారు. సాధారణ ముగా 12 గంటలవరకు భిక్ష చేసేవారు. భిక్షలో దొరికిన పదార్థముల నన్నింటిని ఒక మట్టి పాత్రలో వేసేవారు. దానిని కుక్కలు, పిల్లలు, కాకులు విచ్చలవిడిగా తినుచుండెడివి. వాటిని తరిమెవారుకారు. మసీదు తుడిచి శుభ్రము చేయు స్త్రీ 10, 12 రోటై ముక్కలను నిరాటంకముగా తీసికొనుచుండెడిది. కుక్కలను, పిల్లలనుకలలో గూడా అడ్డు పెట్టనివారు. ఆకలి బాధతో ఉన్న మానవులకు భోజనము పెట్టుట మానుదురా? ఆయన జీవితము మిగుల పాపన్నమైనది.

మొదడ శిరిడీ ప్రజలు బాబాను పిచ్చి ఘకీరని పిలిచెడివారు. ఎవరయితే భోజనోపాధికై గ్రామములో రోటై ముక్కలపై నాధారపడుదురో అట్టివారు గౌరవింప బడుదురా? వారి మనస్సు, చేయు ధారాళ మయినవి, ధనాపేక్షలేక ధాక్కిణ్యము చూపువారు, బయటికి చంచలముగ సుస్థిరత్వము లేని వారుగా గాన్నించినను లోన వారు స్థిర మనస్సు గలవారు. వారి మార్గము తెలియరానిది. అంత చిన్న గ్రామములో కూడా దయార్థీ హృదయులను, పవిత్రులను కొంతమంది బాబా ను మహానుభావు నిగా గుర్తించిరి. అట్టివారి విషయమొకతి యిచట చెప్పుచున్నారు.

బాయి జాబాయి గొప్ప సేవ

తాత్యాకోతే పాటీలు తల్లిపేరు బాయిజాబాయి. అమె ప్రతి రోజూ తల్లిపై ఒక గంపలో రోటై, కూర పెట్టుకుని, అడవి లో బాబా తపస్సు చేయుచున్న చోటికి పోయి బాబాకు భోజనము పెట్టుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడు మైళ్ళు కొలది ముండ్లు, పొదలు దాటి బాబాను వెదకి పట్టుకుని సాష్టాంగ నమస్కారము చేయుచుండెను. ఘకీరు నెమ్ముదిగా కదలక మొదలక ధ్యానము చేయుచుండువాడు. ఆమె బాబా యెదుట విస్తరోకటి వేసి భోజన పదార్థములు, రోటై కూర మొదలగునవి పెట్టి బాబాను బలవంతము చేసి తినిపించుచుండెను. ఆమె భక్తి విశ్వాసములు చిత్రుమైనవి. ప్రతి రోజు అడవిలో 12 గంటలకు మైళ్ళుకొలది నడిచి బాబాను వెదకి పట్టుకొని భోజనము చేయుచుని బలవతము చేయుచుండెడిది.

ఆమె సేవను బాబా మహా సమాధి యగునత వరకు మరువలేదు. ఆమె సేవకు తగినట్టు ఆమె పుత్రుడగు తాత్యాపాటీలునకు బాబా రోజూ ఒక్కింటికి రూ.25/- కానుకగా నిచ్చుచుండెను. తల్లి కొడుకులకు బాబా సాక్షాత్ భగవంతుడనే విశ్వాసము నుండెను. బాబా ఘకీరు పదవియే శాశ్వతమగును రాత్మమనియు లోకులనుకోనే ధనము పట్టి బూటకమనియు చెప్పుచుండెను. కొన్ని సంవత్సరముల తరువాత బాబా అడవులకు భోవుటమాని మసీదు లోనే

‘ కూర్చుండి భోజనము చేయువారు. అప్పటినుండి పొలములో తిరుగు కష్టము బాయజాబాబుయికి తప్పినది. రహతా నివాసి కుశాల్ చంద్ శిరిడీలోని గణపతి కోతే పాటీలను వానిని బాబా పేమించువారు. అంతటి పేమ తోనే ‘ రహత నివాసియగు చంద్రభాను శేట్ మార్యాడిని జూచుచుండెను. ఈ శేట్ చనిపోయిన పిమ్మట వాని యన్న కొదుకగు కుశాల్ చంద్ను గూడ మిక్కిలి పేమతో జూచుచు రాత్రింబగళ్ళు వాని క్షేమమరయుచుండిరి. ఒక్కొక్కప్పుడు టాంగాలోనూ, ఇంకొకప్పుడ్దుల బండిమీద బాబా తన ప్రియ భక్తులతో రహతా పోపువారు. రహతా ప్రజలు బాజాభజంత్రీలతో బాబాను గ్రామ సరిహద్దు ద్వారము వద్ద కలిసి సాష్టాంగ నమస్కారములు చేసేవారు. గొప్ప వైభవముతో బాబాను తన యింటికి తీసికొని పోయి తగిన ఆసనమునందు కూర్చుండ జేసి భోజనము పెట్టడివారు. ఇరువురు కొంతసేపు ప్రేమాస్పుదముగాను, ఉల్లాసముగాను మాట్లాడివారు. తదుపరి బాబా వారిని ఆశీర్వదించి శిరిడీ చేరుచుండిరి.

శిరిడీ ; రహతాకు, ధక్కిణమున నిమగాంకు ఉత్తరదిశయందు నున్నది. ఈ రెండుగ్రామములు విడిచి బాబా యొన్నడు ఎచ్చటికి పోయియుండలేదు. రైలుబండి చూచి యుండలేదు. దేన్నిపై ప్రయాణము చేసి యొరుగడు. కాని బండ్ర రాకపోకలు సరిగా తెలిసి యుండడివారు. బాబా సెలవు పుచ్చుకొని వారి యూజ్ఞానుసారము ప్రయాణము చేయువారలకే కష్టములుండెడివి కావు. బాబా ఆజ్ఞకు వ్యతిరేకముగా పోపువారనేక కష్టముల పాలగుచుండిరి. ఈ వృత్తాంతము ఇంకను ఇతర విషయములు వచ్చె అధ్యాయములో చెప్పేదను.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ఎనిమిదవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

తోమిగ్నిదవ అధ్యాయము

బాబా ఆజ్ఞ లేనిదే ఎవరును శిరిదీ విడువలేకుండిరి. బాబా ఆజ్ఞకు వ్యతిరేకముగా పోయినచో అనుకోని కష్టములు వచ్చుచుడెవి. బాబా ఆజ్ఞను పొందుటకు వారి వద్దకు భక్తులు పోయినప్పుడు బాబా కొన్ని సలహాలు ఇచ్చుచుండెడివారు. ఈ సలహా ప్రకారము నడచి తీరవలెను. వ్యతిరేకముగా పోయినచో ప్రమాదములేనో తప్పక వచ్చుచుండెడివి. ఈ దిగువ అట్టి ఉదాహరణములు కొన్ని ఇచ్చుచున్నాను.

తాత్యకోతే పాటిలు

ఒక నాడు టాంగాలో తాత్యకోపర్ గాం సంతకు వెళ్ళుచుండెను. తొందరగా మనీదు కు వచ్చి బాబాకు నమస్కరించి కోపర్ గాం సంతకు పోవుచుంటినని చెప్పేను. బాబా ఇట్లునేను. “తొందరపడవద్దు. కొంచెమాగుము. సంత సంగతి అటుండనిమ్ము పల్లె విడిచి బయటకు పోవలదు.” అతని ఆతురతను జూచి “మాధవరావు దేశపాండినయిన వెంట దీసికొని పొమ్మ” ని బాబా ఆజ్ఞాపించెను. దీనిని లెక్కచేయక తాత్య వెంటనే టాంగాను వదిలెను. రెండు గుర్రములలో ఒకటి కొత్తది. మిక్కిలి చురుకైనది. అది రూ.300-ల విలువ జేయును. సాపుల్ జావి దాటిన వెంటనే అది వడిగా పరుగెత్తెను. కొంతదూరము పోయిన పిమ్మట కాలు బెణికి అది కూలబడెను. తాత్యకు పెద్ద దెబ్బ తగులలేదు. కాని తల్లి ప్రేమ గల బాబా ఆజ్ఞను జ్ఞాపికి తెచ్చుకొనెను. ఇంకొకప్పుడు కోల్లారు గ్రామమునకు పోవునప్పుడు బాబా ఆజ్ఞను వ్యతిరేకించి టాంగాలో పోయి ప్రమాదము పొందెను.

ఐరోపా దేశపు పెద్దమనిషి

బొంబాయి నుంచి ఐరోపా దేశపు పెద్దమనిషి ఒకడు శిరిదీ వచ్చేను. నానాసాహెబ్ వాందోర్గురు వద్ద నుంచి తనను గూర్చి బాబాకు ఒక లేఖను తీసికొని ఏదో ఉద్దేశముతో శిరిదికి వచ్చేను. అతనికి ఒక గుడారములో సుఖమైన బస ఏర్పరచిరి. అతడు బాబా పాదములకు నమస్కరించి వారి చేతిని ముద్దిదవలెనని మూడు సారులు మనీదులో ప్రవేశించ యత్నించెను. కాని బాబా అతనిని నిషేధించెను. క్రింది బహిరంగ ఆవరణములో కూర్చుండియే దర్శించవలెననిరి. అతడు తనకు జరిగిన మరియాదకు అసంతుష్టి పడి వెంటనే శిరిదీ విడువవలెనని నిశ్చయించెను. బాబా సెలవు పొందుటకు వచ్చేను. తొందరపడకు మరుసటి దినము పొమ్మని బాబా చెప్పేను. తక్కిన వారు కూడా అట్టనే సలహా యచ్చిరి. వారి సలహాకు వ్యతిరేకముగా అతడు టాంగాలో బయలుదేరేను. ప్రప్రథమయిన గుర్రములు బాగుగనే పరుగెత్తినవి. సాపుల్ బావి దాటిన వెంటనే ఒక త్రోక్కుడుబండి యొదురు వచ్చేను. దానిని జూచి గుర్రములు బెదిరి త్వరగా పరుగిడసాగెను. టాంగా తలక్రిందులయ్యెను. పెద్దమనిషి క్రిందపడి కొంతదూరము ఈయ్యబడెను. ఫలితముగా గాయపడెను. గాయములను బాగుచేసికొనుటకై కోపర్గాం ఆనుపత్రిలో పడియుండెను ఇటువటి అనేక సంఘటనల మూలమున బాబా ఆజ్ఞను థిక్కరించువారు ప్రమాదముల పాలగురునియు బాబా ఆజ్ఞానుసారము పోవువారు సురక్షితముగా పోవుదరనియు జనులు గ్రహించిరి.

భిక్ ఆవశ్యకత

బాబాయే భగవంతుడయినచో వారు భిక్షాటనముచే జీవితమంతయు గడుపనేల? అను సందేహము చాలా మందికి కలుగవచ్చును. ఈ ప్రశ్నకు రెండు దృక్కోణములతో సమాధానము చెప్పవచ్చును.

(1) భిక్షాటనము చేసి, జీవించుటకెవరికి హక్కు కలదు? (2) పంచసూనములు, వానిని పొగొట్టుకొను మార్గమేది? అను రెండు ప్రశ్నలకు సమాధానము చెప్పవచ్చును. సంతానము, ధనము, కీర్తి, సంపాదించుట అందా పేక్క వదలుకొని సన్యసించువారు భిక్షాటముచే జీవింపవచ్చునని మన శాస్త్రములు ఘోషించుచున్నవి. వారు ఇంటి వద్ద వంట ప్రయత్నములు చేసికొని, తినలేరు. వారికి భోజనములు పెట్టు బాధ్యత గృహస్తులైపై గలదు. సాయిబాబా గృహస్తుడు కాడు. వానప్రశ్నదు కూడా కాడు. వారస్తలిత బ్రహ్మాచారులు. బాల్యము నుంచి బ్రహ్మాచర్యమునే అవలంబించుచుండిరి. ఈ జగత్తు వారి గృహమని వారి నమ్మకము. ఈ జగత్తునకు వారు కారణభూతులు. వారిపై జగత్తు ఆధారపడియున్నది. వారు పరబ్రహ్మస్వారూపులు. కాబట్టి వారికి భిక్షాటన చేయు హక్కు సంపూర్ణముగా గలదు.

పంచ మాసములు, వానిని తిప్పిగించుకొను మార్గమును ఆలోచింతము. భోజన పదార్థములు తయారుచేయుటకు గృహస్తులు అయిదు పనులు తప్పక చేయవలెను. అవి ఏవన. 1. దంచుట, రుబ్బుట, 2. విసరుట, 3. పాత్రలు తొముట, 4. ఇల్లు ఊచ్చుట, తుడుచుట, 5. పొయియ అంటించుట. ఈ అయిదు పనులు చేయునప్పుడనేక క్రిమి కీటకాదులు మరణించుట తప్పదు. గృహస్తులు ఈ పాపమునుభవించవలెను. ఈ పాప పరిషోధమునకు మన శాస్త్రములు ఆరు మార్గములు ప్రశోధించుచున్నవి. 1. బ్రహ్మాయజ్ఞము, 2. వేదాధ్యయనము, 3. పితృయజ్ఞము. 4. దేవయజ్ఞము, 5. భూత యజ్ఞము, 6. అతిథి యజ్ఞము. శాస్త్రములు విధించిన ఈ యజ్ఞములు నిర్విర్తించినచో గృహస్తుల మనస్సులు పొప రహితములగును. మోక్ష సాధనమునకు ఆత్మ స్మారకమునకివి తోడ్పుడును. బాబా యింటింటికి వెళ్ళి భిక్ యడుగుటచే, ఆ యింటిలోని వారికి వారు చేయవలిసిన కర్కును బాబా జ్ఞపికి దెచ్చుచుండెను. తమ ఇంటి గుమ్మము వద్దనే యింత గొప్ప సంగతి బాబా బోధించుట వలన శిరిడి ప్రజలెంతటి ధన్యులు!

భక్తుల అనుభవములు

జంకోక సంతోషదాయకమగు సంగతి, శ్రీ కృష్ణుడు భగవదీత (9 అ.26 ల్లి) అందినట్లు నుడివెను. శ్రద్ధాభక్తులతో ఎవరైన పత్రముగాని పుష్పముగాని ఫలముగాని నీరు గాని అర్పించినచో దానిని నేను గ్రహించెదను. తక భక్తుడైదైన సమర్పించవలెననుకొని మరచినచో అట్టి వానికి బాబా జ్ఞాపకముచేసి, ఆ అర్పితమును గ్రహించి ఆశీర్వదించువారు. అట్టిని కొన్ని యా క్రింద చెప్పిన ఉదాహరణములు.

తర్మాఖండ కుటుంబము (తండ్రి, కౌడుకు)

రామచంద్ర ఆత్మరామ వురఫ్ బాబా సాహేబు తర్మాఖండ యొకానోకప్పుడు ప్రార్థన సమా స్థాండ్ నను బాబాకు ప్రియ

భక్తుడు. వాని భార్య పుత్రులు కూడా బాబాను మిగుల ప్రేమించుచుండిరి. తల్లితో కూడుకు శిరిడీకి పోయి యిచ్చట వేసవి సెలవులు గడుపవలెనని నిర్లయించిరి. కాని కొడుకష్టపడలేదు. కారణమేమన తన తండ్రి ప్రార్థన సమాజమునకు చెందిన వాడగుటచే ఇంటివద్దనే యొక్క పూజ సరిగా చేయకపోవచ్చునని సంశయించేను. కాని తండ్రి, పూజను సక్రమముగా చేసెదనని వాగ్గానము చేయుటచే బయలుదేరేను. అందుచే శుక్రవారము రాత్రి తల్లి, కొడుకు బయలుదేరి శిరిడీకి వచ్చిరి.

ఆ మరుసటి దినము శనివారమునాడు తండ్రి యగు తర్వాత త్వోరగా లేచి, స్నానముచేసి, పూజను ప్రారంభించుటకు పూర్వము బాబా పటమునకు సాష్టోంగ నమస్కారము చేసి లాంఘనమువలె కాక కొడుకు చేయునట్లు పూజను సక్రమంగా నెరవేర్చుదనని ప్రార్థించేను. అనాటి పూజను సమాప్తి చేసి నైవేద్యము నిమిత్తము కలకండను అర్పించేను. సమయమందు దానిని పంచిపెట్టెను.

అనాటి సాయంత్రము, మరుసటి దినము ఆదివారము పూజ యంతయు సవ్యముగా జరిగెను. దానికి మరుసటి దినము లోమవారము కూడ చక్కగా గడిచేను. అత్యారాముడు ఎప్పుడిట్లు పూజచేసి యుండలేదు. పూజయంతయు కొడుకునకు వాగ్గానము చేసినట్లు సరిగా జరుపుచున్నందుకు సంతసించేను. మంగళవారము నాడు పూజనెప్పటివలె సలిపి కచేరికి పోయెను. మధ్యహ్నా భోజనమునకు వచ్చినపుడు తినుటకు ప్రసాదము లేకుండెను. నొకరును, అడుగగా ఆనాడు ప్రసాదమర్పించుట మరచుటచే లేదని బదులు చెప్పేను. ఈ సంగతి వినగానే అత్యారామ్ భోజనమునకు కూర్చున్నవాడు లేచి బాబా పటమునకు సాష్టోంగ నమస్కారము చేసి, బాబాను క్షమాపణ కోరెను. బాబా తనకు ఆ విషయము జ్ఞాపికి తేసందుకు నిందించేను. ఈ సంగతులన్నీంటిని శిరిడీ లోసున్న కొడుకునకు ప్రాసి బాబాను క్షమాపణ వేడుమనెను. ఇది బాంద్రాలో మంగళవారము 12 గంటలకు జరిగెను.

అదే సమయమందు మధ్యహ్నా హోరతి ప్రారంభించుటకు సిద్ధముగా నున్నప్పుడు, బాబా అత్యారాముని భార్యతో “తల్లితో! బాంద్రాలో మీ యింటికి ఏమయిన తినే ఉడ్డేశముతో పోయినాను. తలుపు తాళము వేసియుండెను. ఎలాగునసో లోపల ప్రవేశించితిని. కాని తినుటకేమి లేక తిరిగివచ్చితిని,” అనెను.

ఆమెకు బాబా మాటలు బోధపడలేదు. కాని ప్రక్కనే ఉన్న కుమారుడు ఇంటి వద్ద పూజలో నేమియో లోటుపాటులు జరిగినవని గ్రహించి యింటికి పోవుటకు సెలవిమ్మని బాబాను వేడెను. అందులకు బాబా నిరాకరించేను. కాని పూజను ఇక్కడనే చెయ్యమనెను. కొడుకు వెంటనే తండ్రికి శిరిడీలో జరిగినదాని నంతటిని ప్రాసెను. పూజను తగిన శ్రథతో చేయుమని వేడుకొనెను.

ఈ రెండు ఉత్తరములు ఒకదానికొకటి మార్గమధ్యమున తటస్థపడి తమ తమ గమ్యస్థానములకు చేరెను. ఇది ఆశ్చర్యము కదా!

అత్యారాముని భార్య

ఆత్మారాముని భార్య విషయమాలో చింతుము. ఆమె మూడు వస్తువులను నైవేద్యము పెట్టుటకు సంకల్పించుకొనెను. 1. వంకాయ పెరుగుపచ్చడి, 2. వంకాయ వేపుడు కూర, 3. పేడా. బాబా ఏనినెట్లు గ్రహించెనో మాచెదము.

బాంద్రా నివాసియగు రఘువీర భాస్కర పురందేరే బాబాకు మిక్కిలి భక్తుడు. ఒక నాడు భార్యతో శిరిడీకి బయలుదె రుచండెను. ఆత్మారాముని భార్య పెద్ద వంకాయలు రెండింటిని మిగుల ప్రేమ తో తెచ్చి పురందరుని భార్య చె తికిచ్చి యొక వంకాయతో పెరుగుపచ్చడిని రెండపదానితో వేపుడును చేసి బాబాకు వడ్డించమని వేడేను. శిరిడీ చె రిన వెంటనే పురందరుని భార్య వంకాయ పెరుగుపచ్చడీ చేసి బాబా భోజనమునకు కూర్చున్నప్పుడు తీసికొని వెళ్ళేను. బాబాకా పచ్చడి చాలా రుచిగా నుండెను. కాన దానినందరికి పంచి చెప్పేను. బాబా వంకాయవేపుడు కూడ అప్పుడే కావలెననెను. ఈ సంగతి రాధాకృష్ణమాయికి తెలియపరిచెను. అది వంకాయల కాలముకాదు. గనుక ఆమెకేమియు తోపకుండెను. వంకాయ ఎట్లు సంపాదించుట అనుసది ఆమెకు సమస్య ఆయైను. వంకాయ పచ్చడి తెచ్చిందెవరని కనుగొనగా పురందరుని భార్యయని తెలియటచే వంకాయవేపుడు గూడ ఆమెయే చేసి పెట్టవలెనని నిశ్చయించిరి. అప్పుడందరికి బాబా కోరిన వంకాయ వేపుడుకు గల ప్రాముఖ్యము తెలిసినది. బాబా సర్వజ్ఞాడని అందరా శ్చర్యపడిరి.

1915 డిసెంబరులో గోవింద బలరామ మంకడ యనువాడు శిరిడీకి పోయి తన తండ్రికి ఉత్తర క్రియలు చేయవలెననుకొనెను. ప్రయాణమునకు పూర్వము ఆత్మారాముని వద్దకు వచ్చేను. ఆత్మారాం భార్య బాబా కోరికె మైనా పంపవలెనను కొనెను. ఇల్లంతయు వెదికెను. కాని ఒక్క పేడ తప్ప యేమియు గాన్చించలేదు. ఈ ఎడాయప్పటికే బాబాకు నైవేద్యము పెట్టియుండెను. తండ్రి మరణించుటచే గోవిందుడు విచారగ్రస్తుడె యుండెను. కాని ఆమె బాబా యందున్న భక్తి ప్రేమలచే, యా పేడా ను అతని ద్వారా పంపెను. బాబా దానిని పుచ్చుకుని తినునని నమ్మియుండెను. గోవిందుడు శిరిడీ చేరెను. బాబాను దర్శించెను. పేడా తీస్కాని వెళ్గట మరచెను. బాబా ఊరకుండెను. సాయంత్రము బాబా దర్శనముకై వెళ్చినప్పుడు కూడా పేడా తీసికొని పోవుట మరచెను. అప్పుడు బాబా ఉపిక పట్టక తన కోరికేమి తెచ్చినావని యడిగెను. ఏమియు తీసికొని రాలేదని గోవిందుడు జవాబిచ్చేను. వెంటనే బాబా “నీవు ఇంటివద్ద బయలుదేరునప్పుడు ఆత్మారాముని భార్య నా కొరకు నీ చేతికి ని అంగాలు ఇవ్వలేదా?” యని అడిగెను. కుర్రవాడదియం తయు జ్ఞాప్తికి దెచ్చుకుని సిగ్గు పడెను. బాబాను క్షమాపణ కోరెను. బనకు పరుగెత్తి పేడాను దెచ్చి బాబా చేతికిచ్చేను. చేతిలో పడిన వెంటనే బాబా దానిని గుటుక్కున ప్రింగెను. ఇవ్విధముగా అత్మారాముని భార్య యొక్క భక్తిని బాబా మెచ్చుకొనెను. “భక్తులు నన్న నమ్మినట్లు నేను వారిని చేరదేసాను” అను గీతా వాక్యము (4- 11) నిరూపించెను.

బాబాకు సంతుష్టిగా భోజనము పెట్టుటయెట్లు?

ఒకప్పుడు ఆత్మారాముని భార్య శిరిడీలో నోక ఇంటి యందు దిగెను. మధ్యహన్లు భోజనము తయారయ్యెను. అందరికీ వడ్డించిరి. ఆకలితోసున్న కుక్క యొకటి మొఱుగుట ప్రారంభించెను. వెంటనే తర్వాత భార్య లేచి యొక రోట్టిముక్కును విసరెను. ఆ కుక్క ఎంతో ముక్కువగా ఆ రోట్టి ముక్కును తినెను.

ఆనాడు సాయంకాలము ఆమె మసీదునకు పోగా బాబా యిట్టనెను. “తల్లి! నాకు కడుపు నిండా గొంతువరకు భో జనము పెట్టినావు. నా జీవశక్తులు సంతుష్టి చెందినవి. ఎల్లప్పుడూ ఇట్లనే చేయుము. ఇది నీకు సద్గతి కలుగజే యును. ఈ మసీదులో గూర్చుండి నేనెన్నడసత్యమాడను. నాయందిల్లే దయ యుంచుము. మొదట యాకలితో నున్న జీవికి భోజనము పెట్టినపిమ్మట నీవు భుజింపుము. దీనిని జాగ్రత్తగా జ్ఞాపియందుంచుకొనుము.” ఇందంతయు ఆమెకు భోధపడనేలేదు. కానున ఆమె యిట్లు జవాబిచ్చెను. “బాబా! నేను నీ కెట్లు భోజనము పెట్టగలను? నా భో జనము కౌరకితరులపై ఆధారపడియున్నాను. నేను వారికి తఖ్చిచ్చి భోజనము చేయుచున్నాను.” అందులకు బాబా యిట్లు జవాబిచ్చెను. “నీవిచ్చిన ప్రేమపూర్వకమైన ఆ రొట్టముక్కను తిని యిప్పటికి తేసుపులు తీయుచున్నాను. నీ భోజనమునకు పూర్వమే కుక్కను నీవు జూచి రొట్టి పెట్టితిహో అదియు నేను ఒక్కటియే. అట్లనే, పిల్లలు, పందులు, ఈగలు, ఆవులు మొదలుగాగలవన్నియు నాయంశములే. నేనే వాని ఆకారములో తిరుగుచున్నాను. ఎవరయితే జీవకోటిలో నున్న జూడగలగుదురో వారే నా ప్రియభక్తులు. కాబట్టి నేనోకటి తక్కిన జీవరాళి యింకోకటియను ద్వాంద్వా భావమును భేదమును విడిచి నున్న సేవింపుము.” ఈ అమృతతుల్యమగు మాటలు విని ఆమె మనస్సు కరిగెను. ఆమె నేతములు కన్నీటితో నిండెను. గొంతు ఆర్ఘ్యకొనిపొయెను. ఆమె ఆనందమునకు అంతలేకుండెను.

నీతి

“భగవంతుని జీవులన్నింటి యందు గనుము” అనునది యా అధ్యాయములో నేర్చుకొనవలసిన నీతి. ఉపనిషత్తులు, గీత, భాగవతము మొదలగునవి యన్నియు భగవంతుని ప్రీతి జీవుల యందు చూడుమని ప్రబోధించుచున్నవి. ఈ అధ్యాయము చివర చెప్పిన ఉదాహరణమునను ఇతరానేకముల మూలమునను, సాయిబాబా ఉపనిషత్తులలోని ప్రబోధలను, ఆచరణ రూపములను నెట్లుంచవలెనో అనుభవ పూర్వకముగా నిర్ధారణ చేసి ఉన్నారు. ఈ విధముగా సాయిబాబా ఉపనిషత్తుల సిద్ధాంతములను భోధించు చక్కని గురువని మనము గ్రహించవలెను.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

తొమ్మిదవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము

సాయబాబా జీవిత చరిత్రము

పదవ అధ్యాయము

ఎల్లప్పుడు సాయబాబాను భక్తి ప్రేమలతో జ్ఞాప్తియందుంచుకొనుము. ఏలన వారు ప్రతి మనుజనకు మేలు చెయుటయందే లీనహై యుండువారు; ఎల్లప్పుడు ఆత్మ ధ్యానములోమునిగి యుండేవారు. వారిని జ్ఞాప్తియందుంచుకొనుటయే జీవన్స్కరణముల సమస్యకు పరిష్కారము చేసినట్లగును. సాధనములన్నింటిలో నిదియే గొప్పది; అతి సులభమైనది, వ్యయ ప్రయాసలు లేనిది. కొద్ది శ్రమ వలన గొప్ప ఫలితము పొందవచ్చును.

అందువలన మన బుద్ధి సరిగా ఉన్నప్పుడే ప్రతి నిమిషము ఈ సాధనమును అనుష్ఠించవలెను. ఇతర దేవతముల కొలువు భ్రమ. గురువోకడే దేవుడు. సద్గురువు చరణములను నమ్మి కొల్చిన వారు మన అదృష్టమును బాగు చెయగలరు. మనము వారిని బాగుగా సేవించినచో సంసార బంధముల నుండి తప్పించుకొనగలము.

న్యాయశాస్త్రము, మీమాంస మొదలగునవి చదువనవసరము లేదు. కష్టములు, విచారములు అనే సముద్రములో వారిని జీవిత కళ్ళధారిగా జేసికొన్నచో మనము సులభముగా ఈ సాగరమును దాటగలము. సముద్రములు, నదులు దాటునప్పుడు మనము ఓడ నడిపే వాని యందు నమ్మకముంచినట్లు, సంసారమనే సాగరమును దాటుటకు సద్గురువునందు పూర్తి నమ్మకముంచవలెను. సద్గురువు భక్తుల అంతరంగిక ప్రేమ భక్తులను గమనించి, వారిని జ్ఞానమును శాశ్వతానందమును ప్రసాదించును.

గత అధ్యాయములో బాబా భిక్షాటనమును, భక్తుల అనుభవములు మొదలగునవి చెప్పితిమి. ఈ అధ్యాయములో బాబా ఎక్కుడుండెను? ఎలాగుండెను? ఎట్లు పదుకుండెను? ఎట్లు బోధించుండెను? మొదలగునవి చెప్పుదుము. బాబా వారి విచిత్ర శయ్యమొట్టమొదట బాబా ఎచ్చట పండుకొనుచుండెనో, ఎట్లు పండుకొనుచుండెనో చూచెదము. నానా సాహాబ్ డేంగలే బాబా నిద్రించుటకై యొక కర్ర బల్ల ను తెచ్చెను. దాని పొడవు నాలుగు మూరలు, వెడల్పు ఒక జానెడు మాత్రమే ఉండెను. ఆ బల్లను నేల్పై వేసి పండుకొనుటకు మారుగా, దానిని మనీదు వెన్నుపట్టెలకు ఉయ్యాల వలే వేలాడునట్లు పాత చిరిగిన గుడ్డ పీలికతో గట్టి బాబా పండుకొన మొదలిడెను.

గుడ్డ పీలికలు పలుచనివి, బలములేనట్టివి. అవి బల్లయొక్క బరువును ఎట్లు మోయగలిగెనో అనునది గొప్ప సమస్యగా నుండెను. ఇంకను బాబా బరువును కూడా కలిపినచోనవి ఎట్లు భరించుచుండె ననునది ఆశ్చర్య వినోదములకు హేతువయ్యెను. ఎలాగునైతేనేమి యిది బాబా లీలలలో ఒకటి అగుటచే పాతగుడ్డ పీలికలే అంత బరువును మోయగలిగెను. ఈ బల్ల నాలుగు మూలలయందు నాలుగు దీపపు ప్రమిదలుంచి రాత్రి అంతయు దీపములు వెలిగించుచుండిరి. ఇది యేమి చిత్రము! ఆజానుబాహుడగు బాబా బల్లపైన పండుకొనిన ఆ దృశ్యమును దేవతలు సహితము చూచి తీరవలసినదే!

ఆ బల్లపైన బాబా ఎట్లు ఎక్కుచుండెను! ఎట్లు దిగుచుండెను! అనునవి అందరకు ఆశ్చర్యము కలిగించుచుండెను!. అనేక మంది ఉత్సవతతో బాబా బల్లపైకి ఎక్కుట, దిగుట గమనించుటకై కనిపెట్టుకొని ఉండేడివారు. కాని బాబా యెవరికి అంతు తెలియనివ్వులేదు. జనులు గుంపులు గుంపులుగా గుమిగూడుటచే బాబా విసుగు చెంది ఆ బల్ల

నొకనాడు విరచి పొరవైచెను. బాబా స్వాధీనములో అష్టసిథులుండెను. బాబా వాని నభ్యసించలేదు, కోరనూ లేదు వారు పరిపూర్ణులు కనుక అవి సహజముగానే వారి కలవడెను.

బ్రహ్మము యొక్క సగుణావతారము

మూడున్నర మూరల పొతపు మనుషుని వలె సాయిబాబా కన్నించినను వారు అందరి మనుషులందుండెడివారు. అంతరంగమున నిరాశ నిస్పుహులైనప్పటికే, బాహిరముగా బాబా లోకుల మేలు కోరువానిగా కనిపించువారు. లోపల వారికెవరియందును అభిమానముండెడిది కాదు. కానీ బయటికి కోరికలు పుట్టయన్నట్లు కనిపించువారు. అంతరంగమున శాంతమునకు ఉనికి పట్టయినను

వంచల మనస్సుని వలె గమనించుచుండెను. లోపల పరబ్రహ్మస్థితి ఉన్నప్పటికి బయటకు దయ్యము వలె నటించుచుండెడివారు. లోపల అద్వైతియైనను బయటకు ప్రపంచము నందు తగుల్గొనిన వానివలె కన్నించుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడుందరను ప్రేమతో చూచెడివారు. ఇంకొక్కప్పుడు వార్తాపై రాళ్ళు విసురుచుండిరి. ఒక్కొక్కప్పుడు వారిని తెట్టుచుండిరి. ఇంకొకప్పుడు వారిని కాగిలించుకొని నెమ్ముదిగా ఉరిమితోను చంచలము తెచ్చివాని వలెను కనిపించుచుండెను.

వార్తలపుడు ఆత్మానుసంధానమందే మునిగియుండెడివారు.

భక్తులపై కారుణ్యమును జూపుచుండెడివారు. వార్తలప్పుడు నోకే ఆసనమునందు కూర్చుండువారు. ప్రయాణములు చేసెడు వారు కారు. వారి దండము చిన్నపొట్టి కర్త. దానిని సదా చేతిలో నుంచుకొనెడివారు. ఇతరమైన ఆలోచనులెంటే మియు లేక ఎప్పుడు శాంతముగా నుండువారు. ఐశ్వర్యమును గాని పేరు ప్రతిష్టలను గాని లక్ష్మీపెట్టక భిక్షాటనముచే జీవించెడువారు. అట్టి జీవితమును వారు గడిపిరి. ఎల్లపుడు ‘అల్లా మాలిక్’ అనెడి వారు. భగవంతుడు యజమానియని దాని భావము. భక్తుల యందు సంపూర్ణ ప్రేమ కలిగియుండెడివారు. ఆత్మ జ్ఞానమునకు ఉనికిపట్టు గాను, దివ్యానందమునకు పెన్నిధిగాను కనుపించుచుండువారు. ఆద్యంతములు లేని, అక్షయమైనట్టి, భైదరహితమైనట్టిది బాబా యొక్క దివ్య స్వరూపము.

విశ్వమంతయు నావరించిన అపరబ్రహ్మ మూర్తియే శిరిడీ సాయి అవతారముగా వెలసెను. నిజముగా పుణ్యాలు, అదృష్టవంతులు మాత్రమే ఆ నిధిని గ్రహించగులుగుచుండిరి. సాయిబాబా నిజమైన శక్తిని కనుగొనలేనివారు, బాబాను సామాన్య మానవునిగా నెంచిన వారు, ఇప్పటికి అట్లు భావించువారు దురదృష్టవంతులని చెప్పివచ్చును.

శిరిడీలో బాబా నివాసము - వారి జన్మ తేది

బాబా తల్లిదండ్రుల గురించిగాని, వారి స్తున జన్మ తేదీ గాని ఎవరికీ తెలియదు. వారు శిరిడీలో నుండుటను బట్టి దానిని సుమారుగా నిశ్చయింపవచ్చును. బాబా 16 ఏండ్ర వయస్సున శిరిడీ వచ్చి మూడు సంవత్సరములు మాత్రమచటనుండిరి. హరాత్తుగా అచటనుండి అదృష్టాలైపోయిరి. కొంత కాలము పిమ్మట సైజాము రాజ్యములోని

శేరంగాబాద్కు సమీపమున గనిపించిరి. 20 సంవత్సరముల ప్రాయమున చాంద్ పాటీలు పెండ్లి గుంపుతో శిరిటే చేరిరి. అప్పటి నుండి 60 సంవత్సరములు శిరిది

వదలక అచ్చటనే యుండిరి. అటు పిమ్మట 1918వ సంవత్సరములో మహాసమాధి చెందిరి. దీనిని బట్టి బాబా సుమారు 1838వ సంవత్సర ప్రాంతములందు జన్మించియుందురని భావింపవచ్చును.

బాబా లక్ష్మీము, వారి బోధలు

17వ శతాబ్దములో రామదాసును యోగిపుంగవుడు(1607-81) వర్ధిలైను. గోబ్రాహ్మణులను మహామృదీయుల నుండి రక్షించు లక్ష్మీమును వారు ఒక్కగా నిర్వోరించిరి. వారు గతించిన 200 ఏండ్ల పిమ్మట హిందువులకు మహామృదీయులకు తిరిగి వైరము ప్రబలైను. వారికి స్నేహము కుదుర్చుటకే సాయిబాబా అవతరించెను. ఎల్లప్పుడు వారి ఈ దిగువ సలహా ఇచ్చేడివారు. “ హిందువుల దైవమగు శ్రీరాముడును, మహామృదీయుల దైవమగు ర హీమును ఒక్కరే. వారిరువురి మధ్య ఏమీ భేదము లేదు. అట్లయినప్పుడు వారి భక్తులు వారిలో వారు కలహమాడుట ఎందులకు! ఓ అజ్ఞానులారా? చేతులు చేతులు కలిపి రెండు జాతులును కలిసి మెలిసి యుండుడు. బుద్ధితో ప్రవర్తింపుడు. జాతీయ ఐకమత్యమును సమకూర్చుడు. వివాదమువల్లగాని, ఘుర్చణ వల్లగాని ప్రయోజనము లేదు. అందుచే వివాదమును విడువడు. ఇతరులతో పోటే పడుకుడు. మీ వృద్ధిని మేలును చూచుకొనుడు. భగవంతుడు మిమ్మి రక్షించును. యోగము, త్యాగము, తపస్సు, జ్ఞానము మోక్షమునకు మార్గములు. వీనిలో నేడైన అవలంభించి మోక్షమును సంపాదించనిచో మీ జీవితము వ్యాధము. ఎవరైన మీకు కీడు చేసినచో, ప్రత్యపకారము చేయకుడు. ఇతరుల కొరకు మీరైమైన చేయగలిగినచోనెల్లప్పుడు మేలు మాత్రము చేయుడు.” సంగ్రహముగా ఇదియే బాబా బోధ. ఇది యిహమునకు పరమునకు కూడ పనికి వచ్చును.

సాయిబాబా సద్గురువు

గురువులమని చెప్పుకొని తిరుగువారు అనేకులు గలరు. వారి ఇంటింటికి వీణ, చిరతలు చేతబట్టుకుని ఆధ్యాత్మిక కాడంబరము చాటిదరు. శిష్యుల చెపులలో ఎత్తములు నూది, వారి వద్ద నుంచి ధనము లాగెదరు. పవిత్రమార్గమును మతమును భోదించెదనని చెప్పేదరు. కానీ మత మనగానేమో వారికి తెలియదు. స్వయంముగా వార పవిత్రములు.

సాయిబాబా తన గొప్పతనమెన్నడును ప్రదర్శించవలెనను కొనలేదు. వారి శరీరాభిమానము ఏ మాత్రము లేకుండెను. కానీ భక్తులయందు మిక్కిలి ప్రేమ మాత్రము ఉండెడిది. నియత గురువులని అనియత గురువులని గురువులు రెండు విధములు. నియత గురువులనగా నియమింపబడినవారు. అనియత గురువులనగా సమయానుకూలముగా వచ్చి ఏదైన సలహానిచ్చి మన అంతరంగముననున్న సుగుణమును వృద్ధి చేసి

మోక్షమార్గము త్రైక్లునట్టు చేయువారు. నియత గురువుల సహవాసము నీవు నేను ద్వాంద్వాభిప్రాయమును పోగొట్టి యోగమును ప్రతిష్ఠించి “తత్వమసి” యగునట్టు చేయును.

సర్వవిధముల ప్రపంచ జ్ఞానమును బోధించు గురువులనేకులు గలరు. కాని మనల నెవరయితే సహజస్థితి యందు నిలుచునట్టు జేసి మనలను ప్రపంచపుట్టునికికి అతీతముగా తీసికొని పోయెదరో వారు సద్గురువులు. సాయిబాబా అట్టి సద్గురువు. వారి మహిమ వర్ణనాతీతము. ఎందరైనా వారిని దర్శించినచో, బాబా వారి భూత భవి ష్యద్వారమానమును జూచేవారు. స్నేహితులు, విరోధులు వారికి సమానులే. నిరభిమానము సమత్వము వారిలో మూర్తిభవించినవి. దుర్మాగ్నల అవసరములు కూడా తీర్చెడివారు. కలిమిలేములు వారికి సమానము. వారు మానవ శరీరముతో ఉన్నప్పటికీ, వారికి శరీరముందు గాని, గృహమందు గాని అభిమానము లేకుండిను. వారు శరీరధారుల వలె గనిపించినను నిజముగా నిశ్శరీరులు, జీవన్ముక్తులు.

బాబాను భగవానుని వలె పూజించిన శిరిడీ ప్రజలు పుణ్యాత్ములు. తినుచు త్రాగుమ, తమ దొర్తలోను పొలములలోను పని చేసికొనుచు వారెల్లప్పుడు సాయిని జ్ఞాపియందుంచుకొని సాయి మహిమలను కీర్తించుండేవారు. సాయి తప్ప యింకొక దైవమును వారెరిగియండలేదు. శిరిడీ స్తోల ప్రేమను భక్తిని దాని మాధుర్యమును వర్ణించుటకు మాటలు చాలవు. వారు అజ్ఞానులయినప్పటికీ ప్రేమతో పాటలను కూర్చుకుని వారికి వచ్చు భాషాజ్ఞానముతో పాటుచుండిరి. వారికి అక్షర జ్ఞానము శూన్యమయినప్పటికీ వారి పాటలలో నిజమైన కవిత్వము గనవచ్చును. యదార్థమైన కవిత్వము తెలివివలన రాదు. కాని అది అస్తైన ప్రేమ వలన వెలువడును. సిస్తైన కవిత్వము స్వచ్ఛమైన ప్రేమచే వెలువడును. బుధిమంతులది గ్రహించును. ఈ పట్లే పాటలన్నియు సేకరింపదగినవి. ఏ భక్తుడయిన వీనిని శ్రీ సాయిలీల సంచికలో ప్రకటించిన బాగుండును.

బాబా వారి అణకువ

భగవంతునికి ఆరు లక్షణములు గలవు. (1)కీర్తి, (2)ధనము, (3)అభిమానము లేకుండుట, (4) జ్ఞానము,(5)మహిమ, (6)జౌదార్యము బాబాలో ఈ గుణములన్నియు నుండిను. భక్తుల కొరకు శరీర రూపముగా అవతరమైతేను. వారి దయాదాక్షిణ్యములు వింతయినవి. వారు భక్తులను తన వద్దకు లాగుకొనుచుండిరి. లేనియెడల వారి సంగతి యొవరికి తెలిసియుండును? భక్తుల కొరకు బాబా పలికిన పలుకులు సరస్వతి దేవి కూడా పలుకుటకు భయపడును. ఇందోకటి పొందుపరచుచున్నాము. బాబా మిక్కిలి అణకువతో నిట్లు పలికెను. “ బానిసులలో బానిసునగు నేను మీకు బుణగ్రస్థుడను. మీ దర్శనముచే నేను తృప్తుడైతిని. మీ పాదములు దర్శించుట నా భాగ్యము. మీ అశుద్ధములో నే నోక పురుగును. అట్లగుట వలన నేను ధన్యుడను.” ఏమి వారి యణకువ! దీనిని ప్రచురించి బాబాను కించపరచితినని ఎవ్వరైనయనినచో, బాబా వారిని క్షమాపణ కోరదెను. తత్పరిపోర్చై బాబా నామజపము చేసేదను. ఇంద్రియ విషయముల అనుభవించివానివలె బాబా సైకి కనిపించినను, వారిని వాని అందే మాత్రము అభిరుచి

ఉండేది కాదు. అనుభవించు స్నేహయే వారికి లేకుండెను. వారు భజించునప్పటికి దేనియందు వారికి రుచి ఉండేది కాదు. వారు చూచుచున్నట్లు కన్నించినను వారికి చూచుదానియందు శ్రద్ధ లేకుండెను. కామమున్నచో వారు హనుమంతుని వలె అస్థలిత బ్రహ్మాచారులు వారికి దేనియందు మమకారము లేకుండెను. వారు శ్వద్ధ చైతన్యరూపులు. కోరిక, కోపం మొదలగు భావములకు నిక్రాంతి స్థలము. వేయేల వారు నిర్వలము. స్వీతంత్రులు పరిపూర్ణులు. దీనిని విపరించుటకొక ఉదాహరణము.

నానావలి

శిరిడీలో విచిత్ర పురుషుడొకడుండెను. అతని పేరు నానావలి అతడు బాబా విషయములను, పనులను చక్క పెట్టుచుండువాడు. ఒకనాడతడు బాబ వర్ధకు పోయి, గద్దెపై నుంచి బాబాను దిగుమని కోరెను. అతనికి దాన్నిపై కూర్చుండ బుధిపుట్టెను. వెంటనే బాబా లేవి గద్దెను ఖాళీ చేసెను. నానా పల్లి దాన్నిపై కొంతసేపు కూర్చుండి లేవి బాబాను తిరిగి కూర్చొనమనెను. బాబా తన గద్దెపై కూర్చొనెను. నానావలి బాబా పాదములకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి వెళ్లిపోయెను. తన గద్దెమీద నుంచి దిగిపొమ్మనిన దాన్నిపై నింకొకరు కూర్చొనినను, బాబా ఎట్టి అసంత్స్థి వెలిబుచ్చలేదు. నానావలి ఎంత పుణ్యాత్మకో భక్తుడో కాని బాబా మహాసమాధి చెందిన పిదప మూడవనాడతను దేహత్వాగము చేసెను.

అతి సులభ మార్గము

యోగీశ్వరుల కథా శ్రవణము: వారి సాంగత్యము సాయబాబా సామాన్య మానవుని వలె నటించినప్పటికీ వారిచర్యలను బట్టి అసామాన్యమైన కౌశలము, బుధియు కలవారని తెలియవచ్చును. వారు చేయునదంతయు తన భక్తుల మేలు కొరకే. వారు ఆసనములు గాని, యోగా భ్యాసములు గాని, మంత్రాపదేశములు గాని తమ భక్తులకు ఉపదేశింపలేదు. తెలివితేటలను ప్రక్కకు బెట్టి సాయి, సాయి అను నామమునను మాత్రము జ్ఞాపి యందుంచుకొనుమనిరి. అట్లు చేసినచో మీ బంధనముల నుండి విముక్తులై, స్వీతంత్ర్యము పొందెదరని చెప్పిరి. పంచాగ్నుల నడుమ కూర్చొనుట యాగములు చేయుట, మంత్ర జపములు చేయుట, అష్టాంగ యోగము మొదలగునవి బ్రాహ్మణులకే వీలుపడును. అవి ఇతర వర్షముల వారికి ఉపయుక్తములు కావు. ఆలోచించుటే మనస్సు పని, అది ఆలోచించకుండ ఒక్క నిమిషమైన ఉండలేదు. దానికేడైన ఇంద్రియ విషయము జ్ఞాపి దెచ్చినచో, దానినే చింతించు చుండును. గురువును జ్ఞాపికి తెచ్చినచో గురువునే చింతించుచుండును. మీరు సాయబాబా గోప్యతనమును, వైభవముగా శ్రద్ధగా వింటిరి. ఇదియే వారిని జ్ఞాపియందుంచుకొనుటకు సహజమైన మార్గము. ఇదియే వారి పూజయు కీర్తనయు.

యోగీశ్వరుల కథలను వినుట్టమైన చెప్పిన ఇతర సాధనములవలె కష్టమైనది కాదు. ఇది మిక్కిలి సులభ సాధ్యమైనది. వారి కథలు సంసారమునందు గల భయములన్నింటిని పారద్రోలి పారమార్థిక మార్గమునకు తీసికొనిపోవును. కాబట్టి ఈ కథలను వినుడు. వానినే మననము చేయుడు, జీర్ణించుకొనుడు. ఇంతమాత్రము చేసినచో బ్రాహ్మణులేగాక స్త్రీలు, తక్కిన జాతులవారు కూడ పవిత్రులగుదురు. ప్రాపంచిక బాధ్యతలందు తగుల్గైని ఉన్నను మీ మనస్సును సాయబాబా కర్మింపుడు, వారి కథలు వినుడు. వారు తప్పక నిన్న ఆశీర్వదించగలరు. ఇది

మిక్కలి సులభమయిన మార్గము. అయితే అందరు దీనినెందుకవలంభించరు? అని అడుగవచ్చు.

కారజమేమన భగవంతుని కృపాకట్టములేని యొదల యోగులు చరిత్రలను వినుట మనస్సు అంగీకరించదు. భగవంతుని కృపచే సర్వము నిరాటంకము. సులభము. యోగీశ్వరుల కథలు వినుట అనగా వారి సాంగత్యము చే యుఁఁ యోగీశ్వరుల సాంగత్యముచే కలుగు ప్రాముఖ్యము చాలా గొప్పది. అది మన అహంకారమును, శరీరాభిమానమును, హృదయ గ్రంథులను తెగగొట్టును. తుదకు శుద్ధచైతన్య రూపుడగు భగవంతుని సాన్నిధ్యమునకు తీసికొనిపోవును. విషయ వ్యామోహముల అందలి మన అభిమానమును తగ్గించి ప్రాపంచిక కష్ట సుఖములందు విరక్తి కలుగజేసి భక్తి వంటి యితర సాధనములు లేనియొదల, యోగీశ్వరుల ఆశ్రయమునె మనస్పుర్తిగా పొందినచో వారు మిమ్ము భవసాగరమును తరించునట్లు జేయుదురు. అందుకొరకే యోగీశ్వరులు వారంతటవారు భూమిపై అవతరించెదరు. ప్రపంచ పాపముల తోలగజేయునట్టి గంగా, గోదావరి, కృష్ణా, కావేరి మున్నగు పవిత్రనదులు కూడ, యోగులు వచ్చి తమ నీటిలో స్నానము చేసి తమను పావనమును చేయవలెనని వాంఛించుచుండును. అట్టిది యోగుల వైభవము. మన పూర్వాజ్ఞన్య సుకృతముచే మనము సాయబాబా పాదములను బట్టితీమి.

ఈ అధ్యాయమును సాయబాబా రూపమును ధ్యానించుచు ముగించెదము.

“మనీదు గోడకానుకొని ఊది మహా ప్రసాదమును తన భక్తుల యోగక్షేమములకై పంచి పెట్టు సుందర స్వరూపుడును, ఈ ప్రపంచము మాయయని చింతిచువాడును, పరిపూర్ణనందములో మనిగియుండు వాడునగు సాయ పాదములకు స్థాపింగ నమస్కారములు.”

ఓం నమో శ్రీ సాయ నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

పదవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

**శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
పదకొండవ అధ్యాయము**

ఈ అధ్యాయములో సుగుణ బ్రహ్మముగా అవతరించిన సాయి ఎట్లు పూజించబడిరో, వారు పంచభూతములనెట్లు స్వాదీనమందుంచుకొనిరో వర్ణింతును.

సాయి, సగుణ బ్రహ్మస్వరూపము

భగవంతుడు లేదా బ్రహ్మము రెండు విధములుగా అవతరింపవచ్చును.

(1) నిర్ధం స్వరూపము

(2) సగుణ స్వరూపము.

నిర్ధం స్వరూపమునకు ఆకారము గలదు. రెండు స్వరూపములును పరబ్రహ్మావే. మొదటి దానిని కొందరు పూజింతురు. రెండవదానిని కొందరు పూజింతురు. భగవద్గీత 12వ అధ్యాయములో సగుణ స్వరూపమును పూజించుటయే సులభమని కలదు. కావున భగవంతుని గూడ ఆకారముతో నున్నట్లుగానే భావించి, పూజించుట సులభము; సహజము.

మన భ్రక్తి ప్రేమలు కొన్నాళ్ళవరకు సగుణ స్వరూపమగు బ్రహ్మమును పూజించిన గాని వృద్ధి చెందవు. రాసురాను ఆ భ్రక్తి నిర్ధం స్వరూపమగు పరబ్రహ్మమును పూజించుటకు దారితీయును. విగ్రహము, యజ్ఞవేదిక. అగ్ని, వెలుతురు, సూర్యాడు, నీరు, బ్రహ్మము - ఈవిడు పూజింపదగినవి. కాని సద్గురువు వీటన్నింటికంటే ఉత్కృష్టుడు. ఈ సందర్భంలో సాయినాథుని మనసున ధ్యానించెదము. వారు నిర్మిహమాటమున అవతారము; పరమభక్తులకు ఆశ్రయస్థానము. మనకు వారిహక్కుల యందుగల భ్రక్తియే ఆసనము. మన కోరికలన్నియు నిరసించుటయే సంకల్పము (పూజ ప్రారంభించి పూర్తి చేసెదమను మనో నిశ్చయము). కొందరు సాయిబాబా భగవద్గుర్తుడనెదరు. కొందరు మహాభాగవతుడందురు. కాని మాకు బాబా భగవంతుని అవతారమే. వారు తప్పుచేసిన వారిని క్షమి గాంచువారు. ఎన్నటు కోపించువారు కాదు. సూటిగను, నెమ్ముదిగను, ఉర్మ కలిగి, సంతుష్టిగ నుండువారు.

శ్రీ సాయిబాబా ఆకారముతో ఉన్నప్పటికే నిరాకార స్వరూపులు. వారెల్లప్పుడు ఉద్దేశము, అభిమానము లేకుండా నిత్యముక్కులుగా నుండువారు. గంగానది సముద్రమునకుపోవు మార్గమందు వేడిచే బాధపడు జీవులకు చల్లదనము కలుగజేయుచు చెట్లకు చేమలకు జీవకళ నిచ్చుచు అనేకుల దాహమును తీర్చుచున్నది. అట్లనే సాయి వంటి యోగులు తమ జీవనము తాము గడుపుచు శ్రీ కృష్ణుడు యోగి తన ఆత్మ అనియు జీవత్పుర్తిమయనియు, తానే వారనియు, వారే తాననియు నుడినియున్నాడు. వర్ణింపనలవికానివి ఆ సచ్చిదానంద స్వరూపమే శిరిదీలా సాయిరూపముగా అవతరించెను. ప్రతులు బ్రహ్మమును ఆనంద స్వరూపముగా వర్ణించుచున్నవి. (త్రైతరీయ

ఉపనిషత్తు). ఈ సంగతి ప్రతిరోజు పుస్తకములందు చదువుచున్నాము. కానీ భక్తులు ఈ పరబ్రహ్మ స్వరూపమును శిరిడీలో అనుభవించిరి. స్వరూపమునకు ఆధారభూతమగు బాబా ఎవరినీ ఆశ్రయించి ఉండలేదు. వారి ఆసనము కొరకు గోనే సంచి ఉపయోగించిరి. వారి భక్తులు దాన్నిపై పరుపు వేసి వీపు ఆనుకొనుటకు చిన్న బాలేసును సమకూర్చిరి.

బాబా తన భక్తుల అభిప్రాయము నెరవేర్చుచు వారి యిష్టానుసారము తనను పూజించుటకెట్టి అభ్యంతరము జాపకుండెను. కొందరు చామరముతోను, ఎనుక క్రరలతోను విసురుచుండిరి. కొందరు సంగీత వాద్యములను మ్రోగించుచుండిరి. కొందరు వారి చేతులు, పాదములను, కడుగుచుండిరి. కొందరు వారికి చందనము, అత్తరు పూయుచుండిరి. కొందరు తాంబూలములు సమర్పించుచుండిరి. కొందరు నైవేద్యము సమర్పించుచుండిరి. శిరిడీలో నివసించునట్లు కాన్నించినప్పటికీ వారు సర్వాంతర్యామి; ఎక్కడ జూచినను వారేయుండువారు. వారి భక్తులు బాబా సర్వాంతర్యామిత్వము ప్రతిరోజు అనుభవించించుచుండెడివారు. సర్వాంతర్యామియగు ఈ సద్గురువుకు మా విన్ము సాష్టాంగ నమస్కారములు.

డాక్టరు పండితుని పూజ

తాత్యసాహాబు నూల్గరు స్నేహితుడు డాక్టరు పండిత్ బాబా దర్శనమునక్కె శిరిడీ వచ్చేను. బాబాతు నమస్కారించి పిమ్మట మనీదులో కొంతసేపు కూర్చుండెను. అతనిని దాదాభట్టు కేల్గరు వద్దకు పొమ్మని చెప్పేను. అట్లనే డాక్టరు పండిత్ దాదాభట్టు వద్దకు పోయెను. దాదాభట్టు అతనిని సగౌరవముగా ఆహ్వానించెను.

దాదాభట్టు బాబాను పూజించుటకై పూజాసామాగ్రి పళ్ళాముతో మనీదులోనున్న బాబా వద్దకు వచ్చేను. డాక్టరు పండిత్ కూడా అతని వెంట వచ్చేను. దాదాభట్టు బాబాను పూజించెను. ఇంతవరకెవ్వరును బాబా నుదుట్టిపై చందనము పూయుటకు సాహసించలేదు. ఒక్క మహాఖ్యాపతియే బాబా కంతమునకు చందనము పూయుచుండెను. కానీ ఈ అమాయక భక్తుడగు డాక్టరు పండిత్ దాదాభట్టు యొక్క పూజ పళ్ళారమును నుండి దీసికొని యాచందనమును బాబా నుదుట్టిపై త్రిపుండ్రాకారముగ ప్రాసెను. అందరికి ఆశ్చర్యము కణ్ణునట్లు బాబా మాటయిన ఆడక పూరుండెను.

ఆనాడు సాయంకాలము దాదాభట్టు బాబాను ఇట్లడిగెను. “బాబా! ఎవరయిన నుదుట్టిపై చందనము పూయుదుమన్న నిరాకరింతువే? డాక్టరు పండిత్ ప్రాయగా ఈనాడేలా పూరుంటివి?” అందులకు బాబా ఇట్లు సమాధానమిచ్చేను. “డాక్టరు పండితుని గురువు, రఘునాథ్ మహారాజు, ధోపేశ్వర నివాసి. వారిని కాక పురాణికయని కూడ పిలిచెదరు. డాక్టరు పండిత్ నన్ను తన గురువుగా భావించి తన గురువునకు చందనము పూయుచున్నట్లు నా నుదుట్టిపై చందనము పూసెను. కాబట్టి నేను అట్టు చెప్పలేకపోతి”ననెను. దాదాభట్టు డాక్టరు పండితుని ప్రశ్నించగా డాక్టరు, బాబా ను తన గురువుగా భావించి తన గురువునకొనరించినట్లు బాబా నుదిట్టిపై త్రిపుండ్రమును ప్రాసితిననెను.

భక్తుల ఇష్టానుసారము తనను పూజించుటకు బాబా ఒప్పుకొనినను ఒక్కిక్కడప్పుడు బాబా మిక్కెలి వింతగా

ప్రవర్తించువారు. ఒక్కొక్కప్పుడు పూజదవ్యముల పళ్ళమును విసిరివేయుచు కోపమునకు అవతారమువలె కనబడుచుండెను. అట్టయినచో బాబా ను సమీపించువారెవ్వరు? ఒక్కొక్కప్పుడు భక్తుల

దిట్టుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడు మైనము కంటే మెత్తగా గనిపించుచుండెడి వారు క్షమా శాంతముల ప్రతిమవలె కన్నించుచుండెను. బయటి కోపముతో పణకుచు, ఎల్ల కండ్లు ఇటునట, ద్రిష్టిప్పునప్పటికి, మాతృప్రేమ అనురాగముల ప్రవాహములవలె నుండు వారు. వెంటనే తన భక్తులను పిలిచి యిట్లనెను.“ భక్తులను కోపించినట్లు ఎన్నడు నెరిగియుండలేదనెను. తల్లులు బిడ్డలను తరిమివేసినట్లయితన, సముద్రము నదులను తిరుగగొట్టినచో బాబా తన భక్తులను నిరాదరించును. భక్తుల యోగక్కేమ ములను ఉపేక్షించును.

బాబా తన భక్తుల సేవకులమనిరి. భక్తులవెంటనేపుండి వారు కౌరునప్పుడెల్ల ఉహోయని సమాధానమిచ్చుటయే గాక వారి భక్తి ప్రేమలను కాంక్షించుచుండెదు”ననిచెప్పిరి.

హాజీ సిద్దిభ్ర ఫాల్క్యూయ భక్తుడు

బాబా ఎప్పుడు ఏ భక్తుని ఆశీర్వదించునో ఎవరికి తెలియదు. అది వారి ఇష్టము ఔపై ఆధారపడియుండెను. హాజీ సిద్దిభ్ర ఫాల్క్యూకథ ఇందుకు ఉదాహరణము. హాజీ సిద్దిభ్ర ఫాల్క్యూయను మహామృదీయుడు కల్యాణి నివాసి మక్కా మదీన యూత్రలు చేసిన పిమ్మట శిరిడి చేరెను. చావడి ఉత్తర భాగమున బసచేసెను. మసీదు ముందున్న ఖాళీ జాగాలో కూర్చొనుచుండెను. తొమ్మిది నెలల పరకు బాబా వానిని ఉపేక్షించెను. మసీదులో పాదము పెట్టనిప్పులేదు. ఫాల్క్యూమిక్కిలి అసంతుష్టి చెందెను. ఏమి చేయుటకు అతనికి తోచకుండెను. నిరాశ చెందవద్దని కొందరోదార్చిరి. శ్యామా అను భక్తుని ద్వారా బాబా వద్దకేగుమని సలహానిచ్చిరి. శిశునివద్దకు అతని సేవకుడును భక్తుడునగు నందీశ్వరుని ద్వారావెళ్ళునట్లు సాయిబాబా వద్దకు మాధవరావు దేశ పాంచే శ్యామా ద్వారా వెళ్ళుమని చెప్పిరి. ఫాల్క్యూ దానిని ఆమోదించెను. తన తరపున మాట్లాడుమని శ్యామాను వేడుకొనెను. శ్యామా అందుకు సమ్మతించెను. సమయము కనిపెట్టి బాబా తో నిట్లనియెను.

“ బాబా! ఆ ముదుసలి హాజీని మసీదులో కాలు పెట్టినీయవేల? అనేక మంది వచ్చి నిన్ను దర్శించి పోవుచున్నారు. వానినేల ఆశీర్వదించవు?” బాబా ఇట్లని జవాబిచ్చెను. “ శ్యామా! విషయములను గ్రహించే శ్క్తి నీకు లేదు. నీవు చిన్నవాడవు. అల్లా ఒప్పుకొననిచో నేనేమి చేయగలను? వారి కట్టము లేనిచో మసీదులో పాదము పెట్టగలుగువారెవ్వరు? సరే, నీవు వాని వద్దకు పోయి వానిని బారవీ నూతికి దగ్గరున్న కాలి బాటకు రాగలడేమో అడుగుము.

శ్యామాపోయి కనుగొని హాజీ అందులకు సమ్మతించెనని చెప్పేను. నలుబదివేల రూపాయలు నాలుగు వాయిదాలలో ‘ నివ్వగలడేమో కనుగొనుమని తిరిగి బాబా యడిగెను. శ్యామా వెంటనే పోయి జవాబు తెచ్చెను. నాలుగు లక్ష కూడా ఇచ్చుటకు సిద్ధముగా నున్నాడని బదులు చెప్పేను. సరేమరల పోయి వానినిట్లడుగుమను “ మసీదులో ‘ ఈనాడు మేకను కోసెదము వానికి దాని మాంసము కావలెనో రోండి కావలెనో కప్పుగ్గరము (వృషణములు) కావలెనో కనుగొనుము.

బాబా వారి మట్టి పాతలో నున్న చిన్న ముక్కతో సంతుష్టి చెందెదనని హాజీ చెప్పేనని శ్యామా బదులు చెప్పేను. ఇది వినగానే బాబా మిగుల కోపించి మసీదులోని మట్టిపాతలు, కొలంబ విసరివైచి తిన్నగా చావడిలోనున్న హాజీవద్దకు పోయి కఫనీ(పొడుగైన చొక్క)ని పైకెత్తి ఇట్లనెను.“ మహానీయుని వలె ఎలా నటించుచున్నావు? తెలిసిన వానివలె ఎలాకూయుచున్నావు? ముసలి హాజీవలె నటించుచున్నావేల? ఖురాను ఇట్లే పారాయణ చేయుచున్నావా? మక్కాయాత చేసితినని గర్భించి నున్న కనుగొనలేకుంటివా? ” ఇట్లు తీటిసదుకుహాజీ గాబరా పడెను. బాబా మసీదుకు పోయెను. కొన్ని గంపల మామిడి పండ్లను గొని హాజికి పంపెను. తిరిగి హాజి వద్దకు వచ్చి తన జేబులో నుంచి 55రూపాయలు తీసిహాజి చేతిలో పెట్టెను. అప్పటి నుంచి హాజినీ ప్రేమించుచుండెను. భోజనమునకు పిలుచుచుండెను. అప్పటి నుండి హాజి తమకు ఇష్టము వచ్చినప్పుడెల్ల మసీదులోనికి వచ్చుచుండెను. బాబా ఒక్క ఉక్కప్పుడు వానికి డబ్బు నిచ్చుచుండెను. బాబా దర్శారులో అతనిని గూడ చేర్చుకునిరి.

పంచభూతములు బాబా స్వాధీనము

బాబా కు పంచభూతములు స్వాధీనమైనవని తెలుపు రెండు విషయములను వ్రాంచిన పిమ్మటః అధ్యాయమును ముగించెదరు.

(1) ఒక నాడు సాయంకాలము శిరిడీలో గొప్ప తుఫాను సంభవించెను. నల్లని మేఘములు ఆకాశమును కప్పేను. గాలి తీవ్రముగా వీచెను. ఉరుములు మెరుపులతో కుంభవృష్టి కురిసెను. కొంతసేపటిలో నేలయంతయు నీటిలో మునిగెను. జీవకోటులన్నియు పక్కలు, జంతువులు, మనుషులు మిక్కిలి భయపడిరి. తల దాచుకొనుటకందరు మసీదులో ప్రవేశించిరి. శిరిడీ లో అనేక స్థానిక దేవతలున్నను వారిని ఆదుకొనిరి. బాబా వారి భక్తికి మెచ్చెను. బాబా మనస్సు కరిగెను. వారు బయటకు వచ్చి మసీదు అంచున నిలబడి, బిగ్గరగా ఇట్లు గర్భించిరి. “అగు అగు, నీ కొపమును తగ్గించు, నెమ్ముదించు” కొన్ని నిమిషాలలో వర్షము తగ్గెను. గాలిపీచుట మానెను. తుఫాను ఆగిపోయెను. చంద్రుడు ఆకశమున కనిపించెను. ప్రజలందరు సంతుష్టి చెంది వారివారి గృహములకు బోయిరి.

(2) ఇంకొకప్పుడు మిట్టమధ్యహ్నము ధునిలోని మంట అపరిమితముగా లేచెను; మసీదు వెన్ను పట్టేల వరకు పోవునట్లు కనిపించెను. మసీదులో కూర్చొనియున్న వారికేమి చేయటకు తోచకుండెను. బాబాతో ధునిలో నీళ్ళు పోయుమని గాని మంటలు చల్లార్పుటకు మరేపైన సలహా నిచ్చుటకు గాని వారు భయపడుచుండిరి. ఏమి జరుగుచున్నదో బాబా వెంటనే గ్రహించెను. తమ సటకాను(పొట్టి కర్ర) దీసి దగ్గరున్న స్తంభముపై కొట్టుచు ‘దిగుదిగు, శాంతించుము’ అనిరి. ఒక్కొక్క సటకాదెబ్బాకు, మంటలు తగ్గిపోవుట కొన్ని నిముషములలో ధుని చల్లబడి మామూలుగా నుండుదానివలె శాంతించెను.

ఇట్టివారు భగవదవతారమైన శ్రీ సాయినాథుడు. వారి పాదములపై పడి సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి సర్వస్య శరణాగతి వేడినవారినిల్ల రక్కించును. ఎవరయితే భక్తి ప్రేమలతో ఈ అధ్యాయములోని కథలను నిత్యముపారాయణ చేసేదరో వారు కష్టములన్నిటి నుండి విముక్తులగుదురు. అంతేగాక సాయియందే అభిరుచి, భక్తి, కలిగి య్వరలో భగవత్ సాక్షత్స్మారము పొందెదరు. వారి కోరికలన్నియు నెరవేరును తుదకు కోరికలను విడచినవ్వారై, మౌక్కము సంపాదించెదరు.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాదాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

పదకొండవ అధ్యాయము
సంపూర్ణము.

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

పన్నెండవ అధ్యాయము

యోగుల క్రహ్యము

శిష్టులను రక్షించుటకు దుష్టులను శిక్షించుటకు భగవంతుడవతరించు చుండునన్న సంగతి పూర్వ్యపు అధ్యాయములలో తెలిసికొన్నాము. కానీ యోగుల క్రహ్యము పూర్తిగా వేరే. వారికి మంచివాడును, చెడ్వాడును ఒకడే. వారు దుర్మాగ్దులను కనికరించి వారిని సన్మాగ్దమున ప్రవర్తించునట్లు చేసేదరు. భవసాగరమున హరించుటకు వారగఫ్స్యూల వంటివారు. అజ్ఞానమనే చీకటిని సశింపచేయుటకు వారు సూర్యుని వంటివారు భగవంతుడు యోగులలో హృదయమున నివశించును. యదార్థముగా భగవంతునికంటే వారు వేరు కారు. యోగులలో ఒకరగు సాయి, భక్తుల క్షేమము కొరకు అవతరించిరి. జ్ఞానములో ఉత్కృష్టులై, దైవి తేజస్సుతో ప్రకాశించుచు వారు అందరిని సమానముగా గ్రేమించువారు. వారికి దేనియందు అభిమానము లేకుండెను. శత్రువులు, మిత్రులు, రాజులు, ఘకీరులు, అందరు వారికి సమానమే, వారి పరాక్రమము వినుడు.

భక్తుల కొరకు తమ పుణ్యమునంతను వ్యాయపరచి ఎప్పుడు వారికి సహాయము చేయుటకు సిద్ధముగా నుండువారు. వారికిచ్చ లేనిచో భక్తులు వారివద్దకు రాలేకుండరి. వారివంతు రానిదే వారు బాబాను స్వరించువారు కారు. వారి లీలలు కూడా ఎరిగి యుండరు. అట్టి వారికి బాబాను జూచుటకై బుద్ది పుట్టును? కొందరు బాబాను చూడవలెననుకొనిరి. కానీ బాబా మహాసమాధి చెందు లోపల వారికా అవకాశము కలుగలేదు. బాబా ను దర్శించవలెనను కోరిక గలవారనేకులున్నారు. కానీ వారి కోరికలు నెరవేరలేదు. అట్టి వారు విశ్వాసముతో బాబా లీలలను వినిసో దర్శనము వల్ల కలుగు సంతుష్టిపొందుదురు. కొందరదృష్టవశమున వారి దర్శనము చేసికొన్నను, బాబా సన్నిధిలో ఉండవలెనని కోరికను అచ్చుట ఉండలేకుండిరి. ఎవ్వరును తమ యిష్టానుసారము శిరిడీ పోలేకుండిరి. అచ్చుట నుండుటకు ప్రయత్నించినను ఉండలేకుండిరి. బాబా ఆజ్ఞ ఎంత వరకు గలదోయంతపరకే వారు శిరిడీలో నుండగలిగిరి. బాబా పొమ్మనిన వెంటనే శిరిడీ విషువులసిన వచ్చుచుండెను. కాబట్టి సర్వము బాబా ఇష్టమ్ముపై ఆధారపడియుండెను.

కాక మహాజని

ఒకప్పుడు బొంబాయి నుండి కాకామహాజని శిరిడీకి పోయెను. అచ్చటోక వారము రోజులుండి గోకులాష్టామి ఉత్సవమును చూడవలెననుకొనెను. బాబా ను దర్శించిన వెంటనే అతనితో బాబా యిట్లనిరి “ఎప్పుడు తిరిగి యిటికి పోయెదను? ఈ ప్రశ్న విని కాకా ఆశ్చర్యపడెను. కానీ జవాబు నివ్వువలసియుండెను. బాబా యాజ్ఞ ఎప్పుడయినప్పుడే పోయెదనని కాకా జవాబిచ్చెను. అందులకు

బాబా యిట్లనియేను. “ రేపు, పొమ్మ ” బాబా వాకు ఆజ్ఞతో సమానము. కావుననట్లే చేయవలసివచ్చెను. అందుచే ఆ మరుసటి దినమే కాకా మహాజని శిరిడి విడిచెను. బొంబాయిలో తన కచేరికి పోగానే వాని యజమాని వారికొరక కనిపెట్టుకుని యున్నట్లుతెలిసెను. అఫీసు మేనేజరు హతాత్తుగా జబ్బుపడెను. యజమాని శిరిడీలోనున్న కాకాకొక

ఉత్తరము ఈ విషయమై ప్రాసెను. అది బొంబాయికి తిరిగి చేరినది.

భాయి సాహేబు ధుమాళ్ల (ప్రీడర్)

పై దానికి వ్యతిరేకమగు కథనిప్పుడు వినుడు. భాయి సాహేబు ధుమాళ్ల కోర్టుపని పై నిషాద్ పోవుచుండెను. దారిలో దిగి శిరిడీ కి పోయెను. బాబా దర్శనము చేసేను. వెంటనే నిషాద్ పోవ ప్రయత్నించెను. కాని బాబా అందులకొజ్జ ఇవ్వాలేదు. శిరిడీ లోనే ఇంకోక వారముండునట్లు చేసెను. ఈలోగా నిషాద్ మేజస్ట్రేటుకు కడుపునొప్పి వచ్చి కేసు వాయిదా పడింది. మేజస్ట్రేటు కేసు హజరగుటకు సెలవుపొందేను. అది కొన్నినెలల వరకు సాగెను. నలుగురు మేజస్ట్రేటులు దానిని విచారించిరి. తుట్టతుదకు ధుమాళ్ల దానిని గలిచెను. అతని క్లియార్ ఏ డుదలయ్యెను.

నిమోన్కర్ భార్య

నిమోను గ్రామం వతనుదారును, గౌరవ మేజస్ట్రేటు నానాసాహేబ్ నిమోకరు, శిరిడీ లో తన భార్యతో పుండెను. ఆ దంపతులు తమ కాలమంతయు మసీదులో గడుపుతూ బాబా సేచచేయుచుండిరి. బేలాపూరులో నున్న వారి కుమారుడు జబ్బిపడెను. బేలాపూర్ పోయి బాలుని, అచటి బంధువులను జూచి, అక్కడ కొన్ని దినములుండవలెనని తల్లి నిశ్చయించుకొనెను. కాని ఆ మరుసటి దినమే తిరిగి రావలెనని భర్త చెప్పెను. ఆమె సందిగ్గములో పడెను. ఆమెకు ఏమి చేయుటకు తోచలేదు. ఆమె దైవము శ్రీ సాయినాథుడే యామెకు సహాయిపడెను. బేలాపూరుకు పోవుటకు ముందు ఆమె బాబా దర్శనమునకై వెళ్ళెను. అప్పుడు బాబా సాతే వాడ ముందర నానాసాహేబ్ మొదలగువారితో నుడెను. ఆమె బాబా వద్దకు పోయి సాష్టోంగ నమస్కారములుచేసి బేలాపూరు పోచుటకు ఆజ్ఞనిమ్మని వేడుకొనెను. బాబా ఇట్లుచెప్పెను. “వెళ్ళుము, ఆలస్యము చేయకుము, ప్రశాంతముగా, నెమ్ముదిగా బేలాపూరులో సుఖముగా నాలుగు దినములుండుము; నీ బంధువులందరిని చూచిన పిమ్మట శిరిడీ కి రమ్ము.” బాబా మాటలెంత సమయానుకూలముగ నుండేనో గమనించుడు. నానాసాహేబ్ ఆడ శమును బాబా ఆజ్ఞ రద్దుచేసేను.

నాసిక్ నివాసియగు ములేశాస్త్రీ

ములేశాస్త్రీ ఆచారముగల బ్రాహ్మణుడు. ఆయన నాసిక్ నివాసి. ఆయన ఆరు శాస్త్రములు చదివిరి. ఆయనకు జ్యోతిష్యము, సాముద్రికము కూడా బాగుగా తెలియును. అతడు నాగపూరు కొటీశ్వరుడగు బాపు సాహేబు బుట్టేని కలిసికొనుటకు శిరిడీ వచ్చెను. బుట్టేని చూచిన పిదప బాబా దర్శనమునకై మసీదుకు పోయెను. బాబా తన డబ్బుతో మామిడి పండ్లను, కొన్ని ఘలహారపు వస్తువులను కొని మసీదులోనున్న వారందరికి పంచి పెట్టుచుండెను. బాబా వివితముగా మామిడి పండును అన్ని వైపులా నొక్కుచుడెను. దానిని తినువారు నోటిపెట్టుకుని చప్పరించగానే రసమంతయు నోటిలోనికి బోయి తొక్క, డంక వెటనే పారవేయుటకు వీలగుచుండెను. అరటి పండ్లనొలిచి గుజును భక్తులకు పంచిపెట్టి తొక్కలు బాబా పుంచుకొనెడివారు. ములేశాస్త్రీ సాముద్రికము తెలిసిన వాడగుటచ పరీక్షించుటకై బాబా ను చేయచమని అడిగెను. బాబా దానిని వినక నాలుగు అరటి పండ్లనిచ్చెను. తరువాత

అందరు వాడా చేరిరి. ములేశాస్త్రి స్నానము చేసి మడిబట్టలు కట్టుకొని అగ్ని హోత్రము మొదలగునవి ఆచరించుట కు మొదలించును. బాబా మామూలుగానే లెండీ తోటకు బయలుదేరెను.

మార్గమధ్యమున “గేరు(ఎళ్ళ రంగు) తయారగు నుంచుడు, ఈనాడు కాషాయవస్తుమును ధరించెదను” అని బాబా అనెను. ఆ మాటలెవరికి బోధపడలేదు. కొంతసేపటికి బాబా లేండీ తోట నుంచి తిరిగివచ్చెను. మధ్యహ్న హరతి కారకు సర్వము సిద్ధమయ్యెను. మధ్యహ్న హరతికి తనతోవచ్చెదరాయని ములేశాస్త్రి బదులుచెప్పెను. ఇంతలో “బాబా తన ఆసనముపై కూర్చుండెను. భక్తులు వారికి నమస్కారించిరి. హరతి ప్రారంభమయ్యెను. బాబా నాసిక్ బ్రాహ్మణుని వద్ద నుంచి దక్కిణ తెచ్చుటకై పోయెను. బాబా ఆజ్ఞ అతనికి చెప్పగనే అతడు ఆశ్చర్యపడెను. తనలో తానిట్లనుకొనెను. “నేను పూర్తిగా ఆచారపంతుడను, నేనెందులకు దక్కిణ నీయవలెను? బాబా గొప్ప యోగియై వుండవచ్చును. నేను వారి పై ఆధారపడి వుండలేదు.” గొప్ప యోగివంటి సాయి ధనికుడగు బుట్టిద్వారా దక్కిణ అడుగుటచే అతడు కాదనలేకపోయెను.

తన పూజ ముగియక ముందే వెంటనే బుట్టేతో మసీదుకు బయలుదేరేను తాను పవిత్రుడనుకొని, మసీదట్టిది కాదని, బాబాకు దూరముగా నిలువబడి, పుప్పులను బాబా పై విసిరెను. హరాత్తుగా బాబా స్థానములో, గతించిన తమ గురువగు ఘెలవ్సాయామి కూర్చుని వుండెను. అతడు ఆశ్చర్యపోయెను. అదియొక స్వప్నమే మోయని తలచెను. కాని అతడు జాగ్రదావస్థలో ఉన్నప్పుడు స్వప్నమేటగును? అయితే వారి గురువచ్చటకెట్లు వచ్చెను? అతని నోటమాట రాకుండెను. చైతన్యము తెచ్చుకుని తిరిగి ఆలోచించెను కాని తన గురువు మసీదులో నెందుకుండునని భావించెను. తుదకు మనస్సుందిగ్గము లన్నియు విడచి మసీదు పైకి, తన గురువు పాదములైపై బడి లేచి చేతులు జోడించుకొని నిలువబడెను. తక్కిన వారందరు బాబా హరతిని పాడిరి. కాని ములేశాస్త్రి తన గురువు నామము నుచ్చిరించెను. గొప్ప జాతివాడనను గర్వము, తాను పవిత్రు దనను సంగతిని యటుండనిచ్చి తన గురుని పాదములైపై బడి సాష్టాంగమొనర్చి, కండ్లు మూసికొనెను. లేచి కండ్లు తెరచునంతలో, బాబా వానిని దక్కిణ అడుగుచున్నట్లుగా గాంచెను. బాబా వారి చిన్న ఆకారమును డోహకందని వారి శక్తినిజూచి ములేశాస్త్రి పైమరచెను. ; మిక్కిలి సంతుష్టి చెందెను/తని నేత్రములు సంతోష బాష్పములతో నిండెను. బాబా కు తిరిగి నమస్కారించి దక్కిణ నోసంగెను. తన సందేహము తీరినదనియు తన గురువును దర్శించితిననియు చెప్పెను. బాబా యొక్క ఆశ్చర్య లీలను గాంచిన వారందరు నిర్ణాంతపోయిరి, అప్పుడు వారు బాబా పలికిన పలుకులు ‘గేరు తెండు! కాషాయ వస్తుముల ధరించెద’ నను మాటల అర్థము గ్రహించిరి. అట్టిది సాయి యొక్క ఆశ్చర్యకరమైన లీల.

ఒక డ్యాక్టరు

ఒకనాడోక మామలత్తదారు తన స్నేహితుడగు డ్యాక్టరుతో శిరిషీకి వచ్చెను. ఆ డ్యాక్టరు తమ దైవము శ్రీ రాముడనియు, తన మహామృదీయునికి నమస్కారించననియు, శిరిదే పోవుటకు మనస్సు

అంగీకరించలేదనియు చెప్పెను. నమస్కారించుమని బలవంతపెట్టువారు కాని చెప్పువారు కానియొవరు లేరని

అతన్నో కలసి రావలెననియు సంతోషముగా కాలము పుచ్చవలెననియు మామలత్తదారు జవాబిచ్చెను. ఇట్లి ఉడ్డె శముతోనే బాబా ను చూచుటకు వారు మసీదు పోయిరి. అందరికంటే ముందు డ్యాక్టరు

బాబాకు నమస్కరించుట జూచి అందరు ఆశ్చర్యనిమగ్నులైరి. తన మనోనిశ్చయమును మార్చుకుని మహామృదీయునికెట్లు నమస్కరించెనని యందరు నడుగసాగిరి, తన ప్రైయదైవమగు శ్రీరాముడు ఆ గద్దెయందు కన్నించుటచే వాని పాదములపై బడిసొష్టాంగ నమస్కార మొనర్చితినని డ్యాక్టరు బదులిడెను. అట్లనునంతలో తిరిగి సాయిబాబా నే అచ్చట గాంచెను. ఏమీ తోచక ‘జది స్వాప్నమా యేమి? వారు మహామృదీయుడెట్లు? వారు గొప్ప యోగ సంపన్నుల అవతారము’ అని నుడివెను.

ఆ మరుసటి దినమే డ్యాక్టరు ఒక ప్రతిజ్ఞ చేసి ఉపవాసముండెను. బాబా తనను ఆశీర్వదించువరకు మసీదుకు బోనను నిశ్చయముతో మసీదుకు వెళ్ళుట మానెను. ఇట్లు మూడు రోజులు గడచెను. నాలుగవ దినమున తన ప్రైయ = స్నాహితుడొకడు ఖాందేషు నుండి రాగా వానితో కలసి మసీదులో బాబా దర్శనమునకై పోయెను. బాబాకు నమస్కరిచిన పిమ్మట ఎవరైన బిలువగా తను వచ్చినా ఏమియని బాబా అతనిని ప్రశ్నించెను. ఈ ప్రశ్న వినుసరికి డ్యాక్టరు మనస్సు కరిగెను. ఆనాటి రాత్రియే నిద్రలో బాబా ఆశీర్వాదమందుకొనెను. గొప్ప ఆనందము అనుభవించెను. పిమ్మట తన గ్రామమునకు బోయెను. ఆ ఆనందము 15 దినములవర కనుభవించెను. ఆ ప్రకారముగా సాయిబాబా యందు భ్రక్తి వానికనేక రెట్లు వృధి పొందెను.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

పన్నెండవ అధ్యాయము

సంపూర్ణాఙ్గ

**శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
పదమూడప అధ్యాయము
మాయ యొక్క అనంత శక్తి**

బాబా మాటలు క్షుపుముగాను, భావగర్భితమును అర్థపూర్ణముగను, శక్తి వంతముగను, సమతూకముతోను నుండిడివి . వారు ఎప్పుడు తృప్తిగా, నిశ్చింతగా నుండువారు. బాబా ఇట్లనెను. “నేను ఫకీరయినప్పటికి, ఇల్లుగాని భార్యగాని లేనప్పటికి ఏ చీకు చింత లేనప్పటికి ఒకే చోట నివసించుచున్నాను. తప్పించు కొనలేని మాయ నన్ను బాధించుచున్నది. నేను నన్ను మరిచినను ఆమెను మరువలేకున్నాను. ఎల్లప్పుడు ఆమె నన్నావరించుచున్నది. ఈ భగవంతుని మాయ బ్రహ్మ మొదలగు వారినే చికాకు పరుచుచున్నపుడు , నా వంటి ఫకీరనగ దానికెంత? ఎవరయితే భగవంతుని ఆశ్రయించెదరో వారు భగవంతుని కృపవల్ల ఆమె బారి నుండి తప్పించుకొందురు.” మాయశక్తి గూర్చి బాబా ఆ విధముగా పలికెను.

మహా భగవతములో శ్రీ కృష్ణుడు యోగులు తన జీవ స్వయరూపములని ఉద్ధవునకు చెప్పియున్నాడు. తన భక్తుల వెంలు కొరకు తాను ఏమి చేయుచున్నారో వినుడు. “ఎవరు అదృష్టవంతులో ఎవరి పొపములు క్లీపించినవో, వారు నా పూజ చేసేదరు. ఎల్లప్పుడు సాయి సాయియని నీపు జపించినచో నిన్ను సప్త సముద్రములు దాటించెదను. ఈ మాటలను విశ్వసింపుము. నీపు తప్పక మేలు పొందెదపు పూజ తంతుతో నాకు పనిలేదు. ఔతశోపచారములు గాని అష్టాంగ యోగములు గాని నాకు అవసరము లేదు. భక్తి ఉన్నచోటనే నా నివాసము బాబాకు పూర్తిగా శరణాగత్తులైన వారి క్లేమము కొరకు బాబా ఏమి చేసేనో వినుడు.

బీమాజీ పాటీలు

పూనాజిల్లా, సున్నరు తాలూకా, నారాయణగాం గ్రామమందు బీమాజీ పాటీలు 1909వ సంవత్సరములో భయంకరమైన దీర్ఘమైన ఛాతి జబ్బుతో బాధపడుచుండెను. తుదకు అది క్షయగా మారెను. అన్ని రకముల శౌషధములు వాడెను గాని ప్రయోజనము లేకుండెను. నిరాశ చెంది “ఓ భగవంతుడా! నారాయణా! నాకిప్పుడు సహాయము చేయుము. ” అని ప్రార్థించెను. మన పరిస్థితులు బాగుండునంత వరకు మనము భగవంతుని తలచము అను సంగతియందరికి తెలిసినదే. కష్టములు మనల ఆవరించునపుడు మనము భగవంతుని జ్ఞాపికి దెచ్చుకొనెదము. అట్లనే భీమాజీ కూడా భగవంతుని స్వరించెను. ఈ విషయమై బాబా భక్తుడగు నానాసాహెబ్ చాందోర్కురుతో సలహా చేయవలెననుకొనెను. కావున వారికి తన జబ్బు యొక్క వివరములన్నియు దెలుపుచు ఒక లేఖ ప్రాసి అతని అభిప్రాయ మడిగెను. బాబా పాదములైపై బడి బాబా ను శరణు వేడుకొనుట ఒక్కటే ఆరోగ్యమునకు సాధనమని నానాసాహెబ్ చాందోర్కుర్ జవాబు ప్రాసెను. అతడు నానాసాహెబ్ సలహాలైపై ఆధారపడి శిరిడీ పోవుటకే రాపులన్నియు చేసెను.

అతని శిరిడీకి తెచ్చి మసీదులో నున్న బాబా ముందర నిలబెట్టిరి. నానాసాహెబ్ శ్యామ కూడ అచ్చట ఉండిరి. ఆ జబ్బు వాని గత జన్మలోని పొపకర్మల ఫలితమని చెప్పి, దానిలో జోక్కెము కలుగజేసుకొటు బాబా

యిష్టపడకుండను. కాని రోగి తనకు వేరే దిక్కులేనియు అందుచే చివరికి వారి పాదములను ఆశ్రయించితిని అనియు మొరపెట్టుకొని వారి కట్టమునకై వేడుకొనెను. వెంటనే బాబా హృదయము కరిగెను. వారిట్లనిరి. “అగుము, నీ ఆతురతను పారదోలుము; నీ కష్టములు గట్టిక్కినవి, ఎంతటి పీడ, బాధలున్నవారైనను ఎప్పుడైతే మసీదు మెట్లు ఎక్కుదురో వారి కష్టములన్నియు నిష్టగిమించి సంతోషమునకు దారి తీయును. ఇచ్చటి ఫకీరు మిక్కిలి దయార్గా హృదయుడు. వారి రోగమును బాగు చేసెదరు అందరిని ప్రేమతోను, దయతోను కాపాడెదరు.”

ప్రతి అయిదు నిమిషములకు రక్తము గ్రిక్కుచుండిన ఆ రోగి బాబా సముఖమున ఒకసారియైన రక్తము గ్రిక్కులేదు. బాబా వానిని దయతో కాపాడెదనను ఆశాపూర్ణమైన మాటలు పలికిన వెంటనే రోగము నయమగుట ప్రారంభించెను. వానిని భీమాబాయి ఇంటిలో బసచేయమని బాబా చెప్పేను. అది సదుపాయమైనదిగాని, యారోయినది గాని కాదు. కాని బాబా ఆజ్ఞదాటరానిది. అతడు అచ్చట నుండునప్పుడు బాబా రెండు స్వప్నములలో వాని రోగమును కుదిర్చెను. మొదటి స్వప్నములో వాడొక పారశాల విద్యార్థిగా పద్యములు కంతోపారము చేయకుండుటచే క్లాసు ఉపాధ్యాయుడు దెబ్బలు కొట్టినట్లు కనిపించెను. రెండవ స్వప్నములో వానిని ఛాలీ పై పెద్ద బండను వైచి క్రిందకు మీదకు త్రోయుటచే చాలా బాధ కలుగుచున్నట్లు జూచెను. స్వప్నములో పడిన ఈ బాధలతో వాని జబ్బి నయమై వాడు ఇంటికి పోయెను. అతడప్పుడప్పుడు శిరిడీ వచ్చుచుండెను. బాబా వానికి జేసిన మేలును జ్ఞాపి యందుంచుకొని బాబా పాదములైపై సాష్టోంగ నమస్కారములు చేయుచుండెను. బాబా తన భక్తులు పొందే వేంలును జ్ఞాపి యందుచుకొనుటయు, మార్పులేని గట్టి నమ్మకమును; భక్తియును మహారాష్ట్ర దేశములో నెలకొ కసారిగాని, పక్షమున కొకసారిగాని ఇండ్లలో సత్యనారాయణ ప్రతము చేయుట అలవాటు. కాని భీమాజీ పాటేలు శ్రీ సత్యనారాయణ ప్రతమునకు మారుగా క్రొత్తగా సాయి సత్యప్రతమును తన పల్లె చేరిన వెంటనే ప్రారంభించెను.

బాలాగణపతి పింపీ

బాలాగణపతి అనువాడు బాబా భక్తుడు. మలేరియా జబ్బిచే మిగుల బాధ పడెను. అన్ని రకముల ఔషధములు, కషాయములు పుచ్చుకొనెను. కాని నిష్కాయో జనమయ్యెను. జ్యోరము కొంచ్చుమైన తగ్గలేదు. శిరిడీకి పరుగెత్తెను. బాబా పాదములైపై పడెను. బాబా వానికి వింత విరుగుడు - లక్ష్మీ మందిరము ముందరున్న నల్ల కుక్కకు పెరుగన్నము కలిపి పెట్టుమని చెప్పేను. దీనినెట్లు నెరవేర్చవలనో బాలాకు తెలియకుండెను. ఇంటికిపోయి వెంటనే అన్నము పెరుగు సిద్ధముగా నుండు జూచెను. రెండును కలిపి లక్ష్మీ మందిరము వద్దకు దెచ్చేను. అచ్చటోక నల్లని కుక్క తోక ఆడించుకొనుచుండెను. పెరుగన్నము కుక్క ముందర పెట్టేను. కుక్కదానిని తినెను. బాలాగణపతి మలెరియా శాశ్వతముగా పోయెను.

బాబా సాహెబు బుట్టీ

ఒకానోకప్పుడు బాపు సాహెబు బుట్టీ జిగట విరేచనములతోను, వమనములతోను బాధపడుచుండెను. అతని అలమారు నిండ మంచి మందులుండెను. కానియేమియు గుణమివ్యలేదు. విరేచనముల వల్లను వమనముల వల్లను బాపు సాహెబు బాగా నీరసించెను. అందుచే బాబా దర్శనమునకై మసీదుకు పోలే

‘కుండెను. బాబా వానిని రమ్మని కబురు పంపెను. వానిని తన ముందు కూర్చుండబెట్టుకొని ఇట్లనెను. ‘జాగ్రత్త! నీవు విరేచనము చేయకూడదు’ అనుచు బాబా తన చూపుడు వ్రేలాడించెను. ‘వమనము కూడ ఆగవలెను’ ఆనెను. బాబా మాటల సత్తువనుగనుడు. వెంటనే ఆ రెండు వ్యాధులు పారిపోయెను. బుట్టే జబ్బు కుదిరెను.

జంకొకప్పుడు అతడు కలరాచే బాధపడెను. తీవ్రమైన దస్పితో బాధపడు చుండెను. డాక్టరు పిళ్ళే అన్ని బౌషధములను ప్రయత్నించెను. కాని రోగము కుదరలేదు. అప్పుడు బాపు సాహాబు బాబా వద్దకు వెళ్ళి ఏ బౌషధము పుచ్చుకొనినచో తన దాహము పోయి, జబ్బు కుదురునని సలహా అడిగెను. బాదాము పప్పు, పిస్తా, అక్రోటు, నానబెట్టి పాలు, చక్కరలో ఉడికించి యచ్చినచో రోగము కుదురునని బాబా చెప్పేను. ఇది జబ్బును మరింత హాచ్చించునని యే డాక్టరయిన చెప్పును. కాని బాపు సాహాబు బాబా ఆజ్ఞను శిరసావహించెను. పాలతో ‘తయారుచేసి దానిని సేవించెను. వింతగా రోగము వెంటనే కుదిరెను.

ఆళంది స్వామి

ఆళంది నుండి యొక సన్యాసి బాబా దర్శనమున్కై శిరిడీ కి వచ్చేను. అతనికి చెవి పోటక్కువగా నుండి నిద్రపట్టకుండెను. వారు శస్త్రా చికిత్స కూడ చేయించుకొనిరి. కాని వ్యాధి నయము కాలేదు. బాధ ఎక్కువగా యుండెను. ఏమి చేయుటకు తోచకుండెను. తిరిగి పోవునప్పుడు బాబా దర్శనమున్కై వచ్చేను. అతనినిట్లు ఆశీర్వదించెను. “‘అల్లా అచ్చాకరేగ్’” (భగవంతుడు నీకు మేలు చేయును) స్వామి పూనా చేరేను. ఒక వారము రోజుల పిమ్మట శిరిడీ కి ఉత్తరము వ్రాశెను. చెవి పోటు తగ్గెను. కాని వాపు తగ్గలేదు. వాపు పోగొట్టుకొనుటకై శస్త్రా చికిత్స చేయించుకొనవలెనని బొంబాయి వెళ్ళేను. డాక్టరు చెవి పర్క్ల చేసి శస్త్రా చికిత్స అనవసరమని చెప్పేను. బాబా వాక్కుల శక్తి అంత అద్భుతమైనది.

కాకా మహాజని

కాకా మహాజని యను జంకొక భక్తుడు గలడు. అతడు నీళ్ళ విరేచనములతో బాధ పడుచుండెను. బాబా సేవ కాటంకములేకుండునట్లు ఒక చెంబు నిండ నీళ్ళ పోసి మసీదులో నొక మూలకు పెట్టుకొనెను. అవసరము వచ్చినప్పుడల్ల పోవుచుండెను. బాబా సర్వజ్ఞాడగుటచే కాకా బాబాతో నేమి చెప్పకే, బాబాయే త్వరలో బాగుచే యునని నమ్మెను. మసీదు ముందర రాళ్ళు తాపన చేయుటకు బాబా సమ్మతించెను. కావున పని ప్రారంభమయ్యెను. వెంటనే బాబా కోపోద్దిపితుడై బిగ్గరగా నరచెను. అందరు పరుగెత్తి పారి పోయిరి. కాకా కూడ పరుగిడముదలిడెను. కాని బాబా అతనిని పట్టుకొని అచ్చట కూర్చుండబెట్టును. ఈ సందడిలో ఎవరో వేరు శనగ పప్పుతో చిన్న సంచినిచ్చట విడిచి పారిపోయిరి. బాబా యొక పిడికెడు శనగపప్పు తీసి, చేతులతో నలిపి పొట్టును ఊదివైచి శుభ్రమైన పప్పును కాకాకిచ్చి తినుచెను. తెట్టుట శుభ్రపరచుట తినుట ఒకేసారి జరుగుచుండెను. బాబా కూడా కొంత పప్పును తినెను. సంచి ఉత్తది కాగానే నీళ్ళ తీసుకుని రమ్మని బాబా కాకాను ఆజ్ఞాపించెను. కాకా కుండలో నీళ్ళ తెచ్చేను. బాబా ఇట్లనెను. “నీ నీళ్ళ విరేచనములు ఆగిపోయినవి. ఇప్పుడు నీవు రాళ్ళు తాపనజే యు పనినిచూచుకొనవచ్చును.”

అంతలో పారిపోయిన వారందరు వచ్చిరిపని ప్రారంభించిరి. విరేచనములు ఆగిపోవుటచే కాకా కూడ వారితో కలిసెను. నీళ్ళ విరేచనములకు వేరుశనగపప్పు జౌషధమూ? వైద్య శాస్త్ర ప్రకారము వేరుశనగపప్పు విరేచనములను హెచ్చించును గాని తగ్గించలేదు. ఇందు నిజమైన జౌషధము బాబా యొక్క వాక్కు.

హోర్స్ నివాసి దత్తోపంత్

దత్తోపంత్ హోర్స్ గ్రామ నివాసి. అతడు కడుపు నోప్పితో 14 సంవత్సరములు బాధపడెను. ఏ జౌషధమూ వానికి గుణము నివ్విలేదు. బాబా కీర్తి వినెను. వారు జబ్బు లను దృష్టిచేతనే బాగుచేసేదరను సంగతి తెలిసికొని శిరిదీ కి పోయి, బాబా పాదములైపై బడెను. బాబా అతని తలమై తన హస్తము నుంచగనే ఊది ప్రసాదము చిక్కగనే అతనికి గుణమిచ్చెను. ఆ జబ్బు వలన తిరిగి బాధయెన్నడు లేకుండెను.

ఇంకోక మూడు వ్యాధులు

- (1) మాధవరావు దేశ్శపాండే మూలవ్యాధిచే బాధపడెను. సోనా ముఖ కషాయమును బాబా వానికిచ్చెను. ఇది వానికి గుణమిచ్చెను. రెండు సంవత్సరముల పిమ్మట జబ్బు తిరుగదోడెను. మాధవరావు ఇదే కషాయమును బాబా యూజ్జలేకుండ పుచ్చుకొనెను. కాని వ్యాధి అధికమయ్యెను. తిరిగి బాబా యాశీర్వాదముతో నయమయ్యెను.
- (2) కాకా మహోజని యన్న గంగాధరపంత్ అనేక సంవత్సరములు కడుపునోప్పితో బాధపడుచుండెను. బాబా కీర్తి విని సాయిబాబా శిరిదీ కి వచ్చెను. కడుపునోప్పి బాగుచేయుమని బాబా ను వేడెను. బాబా వాని కడుపును ముట్టుకొని భగవంతుడే బాగు చేయగలడనెను. అప్పటినుండి కడుపు నోప్పి తగ్గెను. వాని వ్యాధి పూర్తిగా నయమయ్యెను.
- (3) ఒకప్పుడు నానాసాహెబ్ చాందోర్కర్ కడుపు నోప్పితో మిగుల బాధపడెను. ఒకనాడు పగలంతయు రాత్రి యంతయు వికాకు పడెను. డాక్టర్లు ఇంజన్సనులు ఇచ్చిరికాని, యవి ఫలివలేదు. అప్పుడతడు బాబా వద్దకు వచ్చెను. బాబా ఆశీర్వదించెను. దీని వల్లనే అతని జబ్బు పూర్తిగా తొలగిపోయెను.

ఈ కథలన్నియు నిరూపించుదేమన; అన్ని వ్యాధులు బాగగుటకస్తైన జౌషధము బాబా యొక్క వాక్కు, ఆశీర్వాదము మాత్రమే కాని జౌషధములు కాపు.

ఓ నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

పదమూత్రవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
ఎదునాలుగవ అధ్యాయము

✓

గత అధ్యాయములో బాబా వాక్య ఆశీర్వాదములచే అనేకమైన అసాధ్యరోగములనెట్లు నయమయ్యేనో వర్ణించితిమి. ఈ అధ్యాయములో రతన్ వాడియా అను వానిని బాబా ఆశీర్వదించి సంతానము ఎట్లు కలుగజేసేనో వర్ణించేదము.

ఈ యోగీశ్వరుని జీవితము సహజముగా లోపల వెలుపల కూడ మధురముగా నుండును. వారు చేయు పనులు, భోజనము, నడక, పలుకులు, అన్నియు మధురముగా నుండును. వారి జీవితము ఆనందమునకు అవతారము. శ్రీ సాయి తమ భక్తులు జ్ఞాప్తియందుంచుకొను నిమిత్తము వానిని చెప్పిరి. భక్తులు చేయవలసిన పనుల అనేక కథల రూపముగా బోధించిరి. క్రమముగానవి అస్తునెన మతమునకు మార్గమును జూపును. ప్రపంచములోని జనులందరు హాయిగా నుండవలెనని బాబా ఉద్దేశము. కాని వారు జాగ్రత్తగా నుండి జీవితాశయము అనగా ఆత్మసాక్షాత్కారమును సంపాదించవలెనని వారి ఉద్దేశము. గత జన్మల పుణ్యము కొలది మనకు మానవ జన్మ లభించినది. కాబట్టి దాని సహాయముతో భక్తిని అవలంభించి దాని వల్ల జన్మ రాహిత్యమును పొందవలెను. కనుక, మన మౌఖికమును బద్దకించరాదు; ఎల్లప్పుడు జాగ్రత్తగా నుండి జీవితాశయమును, దాని ముఖ్యోదైశమైన మోక్షమును సంపాదించవలెను.

ప్రతినిత్యము సాయలీలలు వినినచో, నీవు శ్రీ సాయిని చూడగలవు నీ మనస్సున వారిని రాత్రింబగళ్ళు జ్ఞాప్తియందుంచుకొనుము. ఈ ప్రకారముగా శ్రీసాయిని అవగాహన చేసికొన్నచో నీ మనస్సు చాంచల్యమంతయు పోవును. ఇటులే కొనసాగినయెడల తుదకు శుద్ధ చైతన్యం నందు కలిసిపోదువు.

నాందేడు పట్టణ నివాసియగు రతన్జీ

ఇక ఈ అధ్యాయము ముఖ్య కథను ప్రారంభించేదము. నైజాం యిలాకాలోని నాందేడులో ఫార్మ్ ప్రత్యక్షుడికడుండెను. అతని పేరు రతన్జీ పొప్పర్లీ వాడియా. అతడు చాల ధనము ప్రోగుచేసేను. పొలములు తోటలు సంపాదించెను. పశువులు, బండ్లు, గుట్టములు మొదలగు ఐశ్వర్యముతో తులతూగుచుండెను. బయటకు జూచుటకు చాలా సంతుష్టిగా సంతోషముతో కన్నించెడివాడు. కాని లోపల వాస్తవముగా అట్లుండెడివాడు కాదు. ఈ లోకము నందు పూర్తి సుఖముగా నున్నవారొక్కరు లేరు. ధనికుడగు రతన్జీ గూడ ఏదో చింతతో నుండెను. అతడు జౌదార్యము గలవాడు. దాన ధర్మములు చేయువాడు. బీదలకు అన్నదానము, వస్త్రా దానము చేయుచుండువారు. అందరికన్నివి ధముల సహాయము చేయుచుండువాడు. చూచిన వారందరును “అతడు మంచివాడు. సంతోషముగ ఉన్నాడని అనుకోనసాగిరి. కాని రతన్జీ చాల కాలము వరకు సంతానము లేకపోవుటచే నిరుత్సాహిమై యుండెను. భక్తిలేని హరికథవలె, వరుసలేని సంగీతము వలె, జందెములేని బ్రాహ్మణునివలె, ప్రపంచ జ్ఞానములేని శాస్త్రా వేత్త వలె, పశ్చాత్తాపములేని యాత్ర వలె, కంఠాభరణములేని అలంకారమువలె రతన్జీ జీవితము పుత్ర సంతానము లేక

నిష్ప్రయోజనముగాను, అందవికారముగాను నుండెను. రతన్జీ ఎల్లప్పుడు ఈ విషయమును గూర్చి యే

చింతించుచుండెను.

రతన్జీ తనలో తానిట్లనుకొనెను. “భగవంతుడెన్నదయిన సంతుష్టిజెంది పుత్ర సంతానము కలుగజేయుదా? మనస్సునందలి చింతతో ఆహారమందు రుచి కోల్పోయెను. రాత్రింబవళ్ళు తనకు పుత్ర

సంతానము కలుగునా? లేదా? అను ఆతురతతో నుండువాడు. దాసగణు మహారాజు నందుగోప్ప గౌరవము కలిగియండెడివాడు. ఒకనాడు వారిని గౌరవించి, తన మనస్సులోని కోరికను జెప్పేను. శిరిడీ వెళ్ళుమని వానికి దాసగణు సలహానిచ్చేను. బాబాను సందర్శించుమనెను. బాబా ఆశీర్వాదము పొందుమనెను. సంతానము కొరకు వెడుకొనమనెను. రతన్జీ దీనికి సమ్మాతించెను. శిరిడీ వెళ్ళుటకు నిశ్చయించెను. కొన్ని దినములు గతించిన పిమ్మట శిరిడీ వెళ్ళేను. బాబా దర్శనము చేసెను. బాబా పాదముల మీద పడెను. ఒక బుట్టను తెరచి చక్కని పూలమాలను దీసి బాబా మెడలోవేసి యొక గంపతో పండ్లను బాబాకు సమర్పించెను; మిక్కిలి వినయ విదేయలతో బాబా దగ్గర కూర్చునెను. పిమ్మట ఇట్లు ప్రార్థించెను.

“కష్ట దశలో నున్న వారనేకమంది నీ దర్శనమునకు రాగానే వారిని వెంటనే రక్కించి కాపాడెదవు. ఈ సంగతి విని నీ పాదముల నాశయించితిని. కనుక దయయుంచి నాకు ఆశాభంగము కలుగజేయకుము.” బాబా రతన్జీ ఇవ్వదలచిన 5 రూపాయలు దక్కిణ యిమ్మనియడిగెను. అందులో రూ. 3-14-0 ఇంతకు పూర్వమే ముట్టియుండెను. గాన వింగిలిన రూ. 1-2-0 మత్రమే యిమ్మనెను. ఇది విని రతన్జి మిగుల ఆశ్చర్యపడెను. బాబా ఆడిన మాటలను రతన్జీ గ్రహించుకొనలేకపోయెను. కాని బాబా పాడములవద్ద కూర్చుండి మిగతా దక్కిణ యిచ్చేను. తను వచ్చిన పని యంతయు బాబాకు బోధపరచి తనకు పుత్ర సంతానము కలుగజేయుమని బాబా ను వేడెను. బాబా మనస్సు కరిగెను. “చికాకు పడకు నీ కీడు రోజులు ముగిసినవి. అల్లా నీ మనస్సులోని కోరికలు నెరవేర్చు” నని చెప్పేను.

బాబా వద్ద సెలవు పుచ్చుకొని రతన్జీ నాందేడు వచ్చేను. దాసగణుకు శిరిడీ లో జరిగిన వృత్తాంతము దెలిపెను. అంతయు సవ్యముగా జరిగెననియు, బాబా దర్శనము, వారి ఆశీర్వాదము, ప్రసాదము లభించినవనియు, ఒక్కటి మాత్రమే తనకు బోధపడని సంగతి కలదని అనెను. బాబా అంతకుముందే రూ. 3-14-0 ముట్టినవి అనెను. బాబా ఆడిన మాటల కర్థమేమి దాసగణునడగెను. నేనెప్పుడు శిరిడీ కి వెళ్ళియుండలేదే! నావల్ల బాబా కు రూ. 3-14-0 ఎట్లు ముట్టినవి? అది దాసగణూకు కూడా సమస్యగా నుండెను కాబట్టి దానిని గూర్చి కొంతసేపు ఆలోచించెను. కొంతకాలమయిన పిమ్మట అతనికే దాని వివరమంతయు తట్టెను. ఎప్పుడోమోలా సాహాబు వారికి రూ. 3-14-0 తొసత్కరించినట్లు జ్ఞాపకము వచ్చేను. నాందేడులో మోలాసాహాబు గూర్చి తెలియనివారు లేరు. వారు నెమ్ముదైన యోగి. రతన్జీ శిరిడీ కి పోవ నిశ్చయించగనే ఈ మోలా సాహాబు రతన్జీ ఇంటికి వచ్చేను. ఆనాటి ఖర్చు సరిగా 3-14-0 అగుట జూచి యందరు ఆశ్చర్యపడిరి. అందరికి బాబా సర్వజ్ఞాడని స్పష్టపడింది. వారు శిరిడీ లో వున్నప్పటికి దూరములో ఏమి జరుగుచుండెనోవారికి తెలియుచుండెను. లేనిచో మోలా సాహాబు కిచ్చిన రూ. 3-14-0 సంగతి బాబా కెట్లు తెలియగలదు? వారిద్దరొక్కజేయని గ్రహించిరి.

రతన్జీ యూ సమాధానమునకు సంతుష్టి చెందెను. అతనికి బాబా యందు స్థిరమైన నమ్మకము కలిగెను. భక్తి హెచ్చాయెను. కొద్దికాలము పిమ్మట అతనికి పుత్ర సంతానము కలిగెను. ఆ దంపతుల ఆనందమునకు మితిలె

తండెను. కొన్నాళ్ళకు వారికి 12గురు సంతానము కలిగిరి. కానీ నలుగురు మాత్రము బ్రతికిరి.

ఈ అధ్యాయము చివరన హరి వినాయకసారే అనువాదు మొదటి భార్య కాలము చేసిన పిమ్మట రెండవ వివాహము చేసికొనినచో పుత్ర సంతానము కలుగునని బాబా ఆశీర్వదించిన కథ గలదు. అట్లే రెండవ భార్య వచ్చిన పిమ్మట వారికి ఇద్దరు కుమార్తెలు గలిగిరి. కావున నిరుత్సాహము చెందెనుగాని బాబా మాటలేన్నటికి అసత్యములుగా నేరవు. మూడవసారి కొడుకు పుట్టెను. ఇట్లు బాబా వాక్యము నిజముగా జరిగినది. అంతనతడు మిక్కిలి సంతుష్టి చెందెను.

దక్కిణ మీమాంస

దక్కిణ గూర్చి క్లప్తముగా చెప్పి యి అధ్యాయమును ముగించెదము. బాబాను జూచుటకు వెళ్ళినవారి నుండి బాబా దక్కిణ పుచ్చుకొనుట యందరికి తెలిసిన సంగతే బాబా ఘకీరయినచో, వారికి దేనియందు అభిమానము లేకున్నచో, వారు దక్కిణనెందుకడుగవలెను? వారు ధనమునేల కాంక్షించవలెననియెవ్వరైన అడుగవచ్చు. దీనికి పూర్తి సమాధానవి ఉది.

మొట్టమొదట బాబా యొమియు పుచ్చుకొనడివారు కారు. కాల్పిన అగ్గిపుల్లలను జాగ్రత్త పెట్టుకొని జేబులో చేసుకొనడివారు. భక్తులను గాని, తదితరులనుగాని ఏమియు నడిగడివారు కారు. ఎవరైనా ఒక కానిగానిరెండు కానులుగాని యచ్చిన చో దానితో నూనె, పొగాకు కొనడివాడు. బీడి గాని చిలుముగాని పీల్చేవారు. రిక్త హస్త ములతో యోగులను చూడరాదని కొందరు ఒకటిగాని, రెండుగాని తైసలను బాబా ముందర పెట్టేవారు. ఒక్క కాని యచ్చినచో బాబా జే బులో నుంచుకొనడివారు. అర్థణా అయినచో తిరిగి యచ్చేవారు. బాబా గారి కీర్తి అన్ని దిశలకు వ్యాపించిన తరువాత అనేక మంది బాబా దర్శనమునకై గుంపులు గుంపులుగా రాజొచ్చిరి. అప్పుడు బాబా వారిని దక్కిణ అడుగుచుండెను.

“దేపుని పూజయందు బంగారు నాణము లేనిదే ఆ పూజ పూర్తి కాదు” అని వేదము చెప్పుచున్నది. దేపుని పూజయందు నాణమువసరమైనచో యోగుల పూజలో మాత్రమేల వుండరాదు? శాస్త్రములలో గూడ ఏమని చెప్పబడినదో ఏనుడు. భగవంతుని, రాజును, యోగిని, గురువుని దర్శించుటకు పోపునపుడు రిక్తహస్తములో పోరాదు. నాణముగాని డబ్బుగాని సమర్పించవలెను. ఈ విషయము గూర్చి ఉపనిషత్తులు ఏమని ఫోషించుచున్నవో చూచెదము. బృహదారణ్యకోపనిషత్తులో ప్రజా పతి దేవతలకు, మానవులకు, రాక్షసులకు ‘ద’ అను అక్షరము బో ధించెను. ఈ అక్షరము వల్ల దేవతలు ‘దయ’ను అలంబించవలెనని గ్రహించిరి. రాక్షసులు దీనిని ‘దమ’ మని గ్రహించిరి. దీనిని బట్టి మానవులు దానము చేయవలెనను నియమమేర్చుటెను. త్రైతీయాపనిషత్తు దానము మొదలగు సుగుణముల నభ్యసించవలయునని చెప్పును. దానము గట్టి విశ్వాసముతోను, ధారాళమగును, అణకువతోను భయముతోను, కనికరముతోను చేయవలెను. భక్తులకు దానము గూర్చి బోధించుటకు, ధనమందు వారికి గల అభిమానమును పొగొట్టుటకు వాని మనములను శుభ్రపరచుటకు బాబా దక్కిణ అడుగుచుండెను.

కాని ఇందులో ఒక విశేషమున్నది. బాబా పుచ్చుకొనుడానికి వందరెట్లు తిరిగి యివ్వాలసివచ్చియుండెను. ఇట్లనేక మందికి జరిగెను. దీనికాక ఉదాహరణము. గణపతిరావు బోడాన్ అను గొప్ప నటుడు, తన మరాతి జీవిత చరిత్రతో గడియ గడియకు బాబా దక్కిణ అడుగుచుండుటచేత ధనమంచుకొను సంచి తీసి బాబా ముందు

కుమ్మరించితననియు, దీని ఫలితముగా ఆనాటి నుండి తన జీవితములో ధనమునకు లోటు లేకుండెనని ప్రాసెను. ఎల్లప్పుడు కావలసినంత ధనము గణపతిరావు బోడ్సెకు దౌరకుచుండెను.

దక్కిణ అడుగగా దానమీయనక్కరలేదను అర్థము గూడ పెక్క సంఘటనల వలన తెలియవచ్చుచున్నది. దీకికి రెండు ఉదాహరణములు.

(1) బాబా 15 రూ.లు దక్కిణ యిమ్మని ప్రోఫెసర్ జి.జి. నార్సే నడుగగా , అతడు తమ వద్ద దమ్మిడీఅయిన లేదనెను. “ నీవద్ద ధనము లేదని నాకు తెలియును. కానీ నీవు యోగవాసిష్టము చదువుతున్నావు దాని నుంచి నాకు దక్కిణ యిమ్ము.” దక్కిణ అనగా నిచ్చట గ్రంథము నుంచి నేర్చుకొనిన విషయములను జాగ్రత్తగా హృదయములో దాచుకొనమనియే అర్థము.

(2) ఇంకొక సారి బాబా, తారఖండ్ భార్యను 6 రూ.లు దక్కిణ యిమ్మని అడిగెను. ఆమె వద్ద పైకము లేకుండుటచే ఆమె మిగుల చిన్నబోయెను. వెంటనే ఆమె భర్త అక్కడనే యుండుటచే బాబా వాక్కులకు అర్థము చెప్పేను. ఆమె యొక్క ఆరుగురు శత్రువులను(కామ క్రోధ లోభాదులు) బాబాకు పూర్తిగా సమర్పించవలెనని అర్థము. అందులకు బాబా పూర్తిగా సమ్మతించెను.

బాబా దక్కిణ రూపముగా కావలసినంత ధనము వసూలు చేసినప్పటికి దానినంతయు ఆనాడే పంచి పెట్టుచుండెను. ఆ మరుసటి ఉదయమునకు మామూలు పేద ఫకీరగుచుండెను. 10సం//ల కాలము వేలకొలది రూపాయలను దక్కిణ రూపముగా పుచ్చుకొనినను బాబా మహాసమాధి పొందునప్పటికి 7రూ.లు మాత్రమే వారి చెంత మిగిలెను . వేయేల బాబా దక్కిణ పుచ్చుకొనుట భక్తులకు దానమును, త్యాగమును నేర్చుట కొఱకే.

దక్కిణ గూర్చి ఇంకొకరి వ్యాఖ్య

బి.వి.దేవ్ లాణా నివాసి; ఉద్యోగము విరమించుకొనిన మామలతదారు, బాబా భక్తుడు, దక్కిణ గూర్చి శ్రీ సాయిలీలా వారపత్రికలో ఇట్లు ప్రాసియున్నారు.

బాబా అందరిని దక్కిణ అడుగువారు కారు. అడుగకుండ యిచ్చినచో నొక్కప్పుడు పుచ్చుకొనెడివారు. ఇంకొకప్పుడు నిరాకరించువారు. కొంతమంది భక్తుల వద్ద దక్కిణ పుచ్చుకొనెడివారు కాదు. తమ ఇష్టమునకు వ్యతిరేకముగా నెవ్వరై దక్కిణ యిచ్చినచో, బాబా దానిని ముట్టేవారు కారు. ఎవ్వరైన తమ ముందుంచినచో దానిని తీసుకొన పొమ్మనుచుండిరి. బాబా అడిగడు దక్కిణ పెద్ద మొత్తములుగాని చిన్న మొత్తములుగాని భక్తుల కోరికలు, భక్తి సౌకర్యముల బట్టి యుండును. స్త్రీలు, పిల్లల వద్ద కూడా బాబా దక్కిణ అడుగుచుండెను. వారు అందరు ధనికులనుగాని అందరు బీదవారనిగాని దక్కిణ అడుగలేదు.

అడిగినను దక్కిణ ఇయ్యనివార్పై బాబా కోపించి యుండలేదు. ఎవరి ద్వారానైన భక్తులు దక్కిణ పంపినచో, వారు దానిని మరచునప్పుడు, వారికి దానిని గూర్చి జ్ఞాపికి దెబ్బి, దక్కిణను పుచ్చుకొనువాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు చెల్లించిన దక్కిణ నుంచి కొన్ని రూపాయాలు తిరిగి యిచ్చి పూజలో పెట్టుకొని పూజించుమనువారు. దీనివలన భక్తునికి మిక్కెలి

ప్రయోజనము గమనించుచుండెను. అనుకున్నదానికంటే ఎక్కువ యిచ్చినచో, కావలసినదానినే యుంచుకొని వింగతా దానిని తిరిగి యిచ్చివేయుచుండెను. ఒక్కుక్కుప్పుడు భక్తులను కొనిన దానికంటే ఎక్కువగా ఇప్పుమనుచుండువాడు. లేదనినచో నేవరివద్ద నుంచి ఒకేరోజు మూడు నాలుగు సార్లు దక్కిణ కోరుచుండెను.

దక్కిణ రూపముగా వసూలయిన పైకము నుంచి కొంచెము మాత్రమే చిలుమునకు, ధుని కొరకు ఖర్చు పెట్టుచుండెను. మిగతాదాని నంతయు బీదలకు దానము చేయుచుండెడివారు. 50 రూపాయలు

మొదలు ఒక రూపాయి వరకును ఒక్కుక్కరికి నిత్యము దానము చేయుచుండువారు. శిరిడీ సంస్థానములోనున్న విలువైన వస్తువులన్నియు రాధాకృష్ణమాయి సలహాచే తెచ్చియిచ్చిరి. ఎవరయిన విలువైన వస్తువులు తెచ్చినచో బాబా వారిని తిట్టెడివారు. నానాసాహెబ్ చాందోర్గుర్జోతో తన ఆస్తి అంతయు నోక కౌపీనము, ఒక విడి గుడ్ల, యొక కఫనీ, యొక తంబిరేల్లు గ్రాసు మాత్రమే అనియు అయినప్పటికి భక్తులనవసరమైన నిష్పుగ్యయోజనమయిన విలువైన వస్తువులు తెచ్చుచున్నారని చెప్పుచుండెను.

మన పారమార్థికమునకు ఆటంకములు రెండు గలవు. మొదటిది స్త్రీ; రెండవది ధనము; శిరిడీలో బాబా రెండు సంస్థలను నియమించి ఉన్నారు. అందోకటి దక్కిణ ; రెండవది రాధాకృష్ణమాయి. తన భక్తులు ఈ రెంటిని ఎంతవరకు విడిచిపెట్టిరో పరీక్షించుటకై బాబా ఏనిని నియమించెను. భక్తులు రాగానే దక్కిణ అడిగిపుచ్చుకొని, “బడికి”(రాధాకృష్ణమాయి గృహము) పంపుచుండెను. ఈ రెండు పరీక్షలకు తట్టుకొన్నచో అనగా కనకమందు కాంతయందు అనుమానముపోయినదని నిరూపించినప్పుడె బాబా దయ వలన ఆశీర్వాదము వలన పారమార్థిక ప్రగతి శీఘ్రమగుట దృఢపడుచుండెను.

భగవద్గీతలోను, ఉపనిషత్తులలోను, పవిత్రమైన స్థలమందు పవిత్రునకిచ్చిన దానము. ఆ దాత యొక్క యోగ క్షేమములకు అధికముగా తోడ్పుడుననియున్నది. శిరిడీ కన్నా పవిత్ర స్థలమేది? అందున్న దైవము సాయిబాబా కన్న వింన్న ఎవరు?

పఠ నయో శ్రీ సాయి నాథాయ
శాంతి: శాంతి: శాంతి:
పదునాలుగవ అధ్యాయము
సంపూర్ణార్థము.

పది హేనవ అధ్యాయము

ఆరవ అధ్యాయములో శిరిడీలో జరుగు శ్రీరామనవమి ఉత్సవమెట్లు ప్రారంభమయ్యేను? ఆ సమయములో హరిదాసును దెచ్చుట యొంత కష్టముగ నుండిడిది? తుదకు ఆ పనిని దాసుగణు మహారాజు నిర్వహించినట్లు బాబా శాశ్వతముగా నియమించుట, దానిని ఇప్పటివరకు దాసుగణు జయప్రదముగా నడుపుట యనునవి. (చదువరులు జ్ఞాపకముంచుకొనియే యుందురు.) ఈ అధ్యాయములో దాసుగణు హరి కథనెట్లు చెప్పువారా వర్ణించబడును.

నారదీయ కీర్తన పద్ధతి

సాధరణముగా మహారాష్ట్ర దేశములో హరిదాసులు హరికథ చెప్పునప్పుడు ఆడంబరమైన నిండు అంగరభాలు వేసికొనెదరు. తలమైని పాగాగాని, పేటూ (ఒక విధమైన యెరుని మహారాష్ట్రపు టోపి) కాని, పొడ్డవైన - కోటు, లాపల చొక్కు, మైన ఉత్తరీయము, మామూలుగా ధరించెడి ధోవతిని కట్టుకునెదరు. ఈ ప్రకారముగా దుస్తులు ధరించి, శిరిడీలో హరికథ చెప్పుటకై దాసుగణు తయారయ్యేను.

బాబా సెలపు పొందుటకై బాబా వద్దకు పోయెను. బాబా అతనితో “ఓ పెంటి కొడుకా! ఇంత చక్కగా దుస్తులన్నీ ఎందుకు? కోటు, కండువా, టోపి మొదలగునవి నా ముందర వెంటనే తీసి పారవేయుము. శరీరము మైనవి వేసికొనకూడదు.”

వెంటనే దాసుగణు వానినన్నిటిని తీసి బాబా పాదములవద్ద నుంచెను. అప్పటి నుంచి హరికథ చెప్పునప్పుడు వానిని దాసుగణు ధరించలేదు. నడుము మొదలు తలవరకు ఏమియు వేసికొనలేదు. చేతిలో చిరుతలు మెడలో పూలమాల ధరించేవాడు.

ఇది తక్కిన హరిదాసులు అవలంభించు పద్ధతికి వ్యోతిరేకము. నారద మహర్షియే హరికథలు ప్రారంభించినాడు. వారు తలమైని, శరీరముమైన యేమియు తొడిగెవడి కారు. చేతియందు వీణను ధరించి ఒకచోటు నుంచి యింకొక చోటికి హరినామ సంకీర్తన చేయుచు పోవువారు.

చోల్గెరు చక్కెరలేని తేనీరు

పూనా, అహృద్ నగర్ జిల్లాలో బాబాను గూర్చి తెలియునుగాని నానాసాహెబ్ చాందోర్గైరు ఉపన్యాసముల వల్లను, దాసుగణు హరికథల వల్లను బాబా పేరు కొంకణ దేశమంతయు ప్రాకెను. నిజముగా దాసుగణు తన చక్కని హరికథల వల్ల బాబాను అనేకులకు పరిచయమొనర్చేను.

హరికథలు వినుటకు వచ్చిన వారికి అనేకరుచులుండును. కొందరు హరిదాసుగారి పొండిత్యమునకు సంతసించెదరు. కొందరికి వారి నటన; కొందరికి వారి పాటలు; కొందరికి వారి హస్యము, చమత్కారము, సంతసము గలుగజేయును. కథాపూర్వమున దాసుగారు సంభాషించు వేదాంత విషయములు వినుటకు కొందరు; అసలు కథలు వినుటకు కొందరు వచ్చేదరు.

వచ్చిన వారిలో చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే భగవంతునియందుగాని, యోగ లయందుగాని , ప్రేమ - విశ్వాసములు కలుగును. కానీ దాసగణ యొక్క హరికథలు వినువారల మనస్సుల్పై కలుగు ప్రభావం అతిసమౌహనకరముగా నుండెను. ఇచ్చట ఒక ఉదాహరణ నిచ్చేదము.

లాణేలోనున్న కాపీనేశ్వరాలయములో ఒకనాడు దాసుగణ మహారాజు హరికథ చెప్పుచు సాయి మహిమను పాడుచుండెను. కథను వినుటకు వచ్చిన వారిలో చోల్కురు యనునతడుండెను. అతడు పేదవాడు లాణా సివిల్ కౌర్టులో గుమాస్తాగా పనిచేయుచుండెను. దాసుగణు కిర్తన అతి జాగ్రత్తగా వినెను. వాని మనస్సు కరిగెను.

వెంటనే అక్కడనే మనస్సునందు బాబాను ధ్యానించి ఇట్లు మ్రొక్కుకొనెను. “బాబా ! నేను పేదవాడను, నా కుటుంబమునే నేను పోషించుకోలేకపోతున్నాను. మీ అనుగ్రహము చేత సర్వారు వారి పరీక్షలో ఉత్తీర్ణదై ఖాయ్యమైన ఉద్యోగము లభించినచో నేను శిరిడీ వచ్చేదను. నీ పాదములకు సాష్టాంగ నమస్కారము చెసెదను. నీ పేరున కలకండ పంచి పెట్టెదను.”

వాని అదృష్టముచే చోల్కురు పరీక్షలో పాశయ్యేను. ఖాయ్యమైన ఉద్యోగము దొరికెను. కనుక మ్రొక్కు చెల్లించవలసిన బాధ్యత ఎంత త్వరగా తీర్చినచో అంత బాగుండనుకొనెను. చోల్కురు బీదవాడు. వాని కుటుంబము చాల పెద్దది.

కనుక శిరిడీ యూత చేయుటకు ఖర్చు పెట్టుకొనలేకుండెను. అందరికి తెలిసిన లోకోక్తి ప్రకారమెవ్వరైన పర్వత శిఖరమునైన దాటవచ్చునేమాగాని బీదవాడు తన యింటి గడపనే దాటలేదు.

చోల్కురున కెట్లులైన శ్రీసాయి మ్రొక్కను త్వరలో చెల్లించవలెనని ఆత్మత గలిగెను. కావున తన సంసారమునగు ఖర్చులను తగ్గించి కొంత తైకమును మిగల్చివలెనని నిశ్చయించుకొనెను. తేనీటిలో వేయు చక్కెరను మాని మిగిలిన ద్రవ్యమును దాచుటకు ప్రారంభించెను.

ఇవ్విధముగా కొంత ద్రవ్యమును మిగిల్చిన పిమ్మట, శిరిడీ వచ్చి బాబా పాదముల్పై బడెను. ఒక తొంకాయ బాబాకు సమర్పించెను. తాను మ్రొక్కుకున్న ప్రకారము కలకండ పంచిపెట్టెను. బాబాతో తాను సంతసించినట్లు జోగు గృహమందు దిగెను.

అప్పుడు వీరరువురు మనీందులో నుండిరి. ఇంటికి పోపుట్కు వారు లేచి నిలువగా బాబా జోగుని బిలిచి యిట్లనెను “నీ అతిధికి టీ కప్పులలో విరివిగా వేసియిమ్మి.”

ఈ పలుకుల లోని భావమును గ్రహించిన వాడై, చోల్కురు మనస్సు కరిగెను. అతడాశ్చర్యమగ్నుడయ్యేను. వాని కండ్లు భాష్యములచే నిండెను. తిరిగి బాబా పాదముల్పై బడెను.

జోగు కూడా ఈ మాటలు ఏని టీ కప్పులలో చక్కెర ఎక్కువగా కలుపుట యనునది భావము ఏమై ఉండునాయని యోచించెను. బాబా తన పలుకులచే చోల్కురు మనస్సు నందు భక్తి, నమ్మకములను కలుగజె

“యువలెనని ఉద్దేశించెను.

వాని గ్రముక్క ప్రకారము తనకు రావలసిన కండచక్కెర ముట్టినదనియు, తేయాకు నీళ్ళులో చక్కెర ఉపయోగించక పోవుటయను రహస్యము మనోనిశ్చయమును చక్కగా కనుగోనెననియు చెప్పేను. బాబా యిట్లు చెప్పునుద్దేశించెను.

“నా ముందర భక్తితో చేతులు చాపినచో వెంటనే రాత్రింబవళ్ళు మీ చెంత నేనుండెదను”. శరీరముతో నేనిచ్చట నున్నప్పటికి సప్తసముద్రముల కవ్వల మీరు చేయుచున్న పనులు నాకు తెలియును. ప్రపంచమున వింకిచ్చవచ్చిన చోటుకు పోవుడు. నేను మీ చెంతనే ఉండెదను.

నా నివాసస్థలము మీ హృదయములలోను సర్వజన హృదయములందు గల నన్న పూజింపుడు. ఎవ్వరు నన్న ఈ విధముగా గుర్తించెదరో వారు ధన్యలు, పొవనులు, అదృష్టవంతులు. బాబా చోల్కరు కెంత చక్కని ముఖ్యమైన నీతిని ఈ విధముగా బోధించెనో గదా!

రెండు బల్లులు

ఈ అధ్యాయమును రెండు చిన్న బల్లులపై కథతో ముగించెదము. ఒక నాడు బాబా మసీదులో కూర్చొని యుండెను. ఒక భక్తుడు బాబా ముందర కూర్చొని యుండెను. ఒక బల్లి టిక్కుటిక్కు మని పలికెను.

కుతూహలమునకై యా భక్తుడు బల్లి పలికిన దాని కర్మమేమని బాబా నడిగెను. అది శుభశకునమా, లేక యశుభమా యని ప్రశ్నించెను. చెల్లెలు ఔరంగాబాదు నుండి తనను చూచుటకు వచ్చునని యా బల్లియానందించుచున్నదని బాబా పలికెను.

భక్తుడు నీర్మాంతపోయి కిమ్మనక కూర్చుండెను. బాబా పలికిన దానిని అతడు గ్రహించలేకుండెను. వెంటనే ఔరంగబాద్ నుండి ఎవరో గుట్టముపై సాయిబాబా దర్గానమునకై శిరిఁఁ వచ్చిరి. అతడింకను కొంతదూరము పోవలసియుండెను.

కాని వాని గుట్టము ఆకలిచే ముందుకు పోలేకుండెను. గుట్టమునకు ఉలవలు కావలసియుండెను. తన భజముపైనున్న సంచితీసి ఉలువలు తీసికొని వచ్చుటకై పోవునప్పుడు దానిలో నున్న ధూళిని విదిలించెను.

అందులో నుండి యొక బల్లి క్రీంద పడి యందరు చూచుండగా గోడ నెక్కెను. ప్రశ్నించిన భక్తునకదంతయు జాగ్రత్తగా గమనించుమని బాబా చెప్పేను. వెంటనే ఆ బల్లి తన చెల్లెలు వద్దకు పోయి సంతోషముతో పోయెను.

చాలాకాలం పిమ్మట అక్క చెల్లెండ్రు కలిసికొనిరి. కాన ఒకరినొకరు కౌగిలించుకొని ముద్దిడు కొనిరి. గుండ్రముగా తిరుగుచు నథిక ప్రేమ తో నాడిరి. శిరిఁఁ యెక్కడ? ఔరంగబాద్ ఏక్కడ? గుట్టపు రొతు ఔరంగబాదు నుంచి బల్లిని తీసికొని శిరిఁఁ కి ఎట్లు వచ్చేను? రాబోయే యిద్దరు అక్క చెల్లెండ్రు కలియుదురని

బాబా ముందుగానే యెట్లు చెప్పగలిగెను.? ఇది యంతయు బహువిచ్ఛితముగా నున్నది. ఇది బాబా సర్వజ్ఞుడని నిరూపించుచున్నది.

ఉత్తర లేఖనము

ఎవరయితే యా అధ్యాయమును భక్తి శ్రద్ధలతో నిత్యము పారాయణ చేసేదరో వారి కష్టములన్నియు శ్రీ సాయినాథుని కృపచే తొలగును.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతిః శాంతిః శాంతిః

పది హేనవ అధ్యాయము సంపూర్ణము